

ת"פ 58868/04/19 - בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד פלוני

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 58868-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד דניאל דהן

נגד

פלוני הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד אוהד מגורי

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שני אישומים בגין עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג)**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **אימים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין; **הפרת הוראה חוקית** לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין; ו**תקיפה סתם (בן זוג)**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, בעת הרלוונטית היו המתלוננת והנאשם בני זוג נשואים במשך 4 שנים ולהם שני ילדים קטינים. בעת הרלוונטית התגוררה המתלוננת בבית בקלנסואה. ביום 15.2.19 במסגרת מ"י 151/19 בבית משפט השלום בפתח תקווה הורתה השופטת שלהבת קמיר וייס בין היתר כי הנאשם ישהה בתנאי מעצר בית מלא ברחוב הראשי 12 בקלנסואה בפיקוחו של מר ח"ר. ביום 18.2.19 במסגרת מ"ת 6456-02-19 בבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה הורתה השופטת מגי כהן כי הנאשם יישאר באותם תנאים שנקבעו במסגרת ההוראה החוקית, דלעיל.

על פי האישום הראשון, ביום 23.4.19 התפתח ויכוח בין הנאשם למתלוננת בבית במהלכו הכה הנאשם את המתלוננת באגרופים בפניה. לאחר שהמתלוננת אמרה לנאשם כי ברצונה להתלונן במשטרה, איים עליה הנאשם שאם תלך למשטרה "ישים לה כדור בראש". כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלוננת חבלות בפניה, ובכלל זה המטומה סביב עין שמאל, נפיחות גדולה באף ואודם בעין שמאל.

על פי האישום השני, 10 חודשים עובר ליום 28.4.19 במהלך ויכוח בין המתלוננת לנאשם, עת היתה המתלוננת בחודש השלישי להריונה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך בשערה והכה בה באגרופו בידו השמאלית.

2. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו.

3. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, הוריה בסמה ומוחמד מרעי, ד"ר ג'יוסי ג'אסם, והחוקר רס"ב רוני יהואש. כמו כן, הוגשו המוצגים הבאים: **ת/1** - תעודה רפואית של המתלוננת מיום 25.4.19; **ת/2** - הודעת נאשם מיום 29.4.19 שעה 10:23; **ת/3** - הודעת נאשם מיום 30.4.19 שעה 10:05; **ת/4** - תמונות חבלות על פניה של המתלוננת; **ת/5** - פרוטוקול (והחלטה) במ"ת 6456-02-19 מיום 18.2.19; **ת/6** - פרוטוקול (והחלטה) בתיק מ"י 151/19 מיום 15.2.19.

4. מטעם ההגנה העידו הנאשם, אחיו א"ח ואביו, ר"ח. כמו כן, הוגשו המוצגים הבאים: **נ/1** - הודעת המתלוננת מיום 28.4.19; **נ/2** - הודעת המתלוננת מיום 14.7.19; **נ/3** - מזכר של רוני יהואש לגבי אי תפיסת הטלפון הנייד של המתלוננת מיום 14.7.19; **נ/4** - מזכר מיום 8.5.19 של משה זיו סימן טוב לגבי אי מציאת DVR ומצלמות אבטחה בבית הנאשם והמתלוננת; **נ/5** - טופס סימון מסמכים שהוכן על ידי רוני יהואש; **נ/6** - מסמך רפואי בדבר מצבו הנפשי של הנאשם מיום 31.12.18; **נ/7** - תצהיר מאת אחיו של הנאשם, על נספחיו; **נ/8** - דיסק קבצי וידאו, אודיו ותמונות; **נ/8א'+נ/8ב'** - תרגום שתי שיחות אודיו מוקלטות; **נ/9** - פרוטוקול מעצר ימים בעניינו של הנאשם; **נ/10** - תמלול חקירת המתלוננת, ס"ח, מיום 10.6.20; **נ/11** - דו"ח בדיקה וזיהוי דובר ביומטרי; **נ/12** - הנחיית פרקליט מדינה 7.7.

פרשת התביעה

5. התשתית הראייתית עליה התבססה המאשימה כוללת את עדותה של המתלוננת, הנתמכת בעדות הוריה, כמו גם בעדותו של רופא המשפחה והתעודה הרפואית.

גרסת המתלוננת

6. המתלוננת, כבת 22, לומדת ועובדת בתחום הקוסמטיקה, היתה נשואה לנאשם כארבע שנים, ולשניים שני ילדים קטינים. הגם שבתחילה מסרה במשטרה כי אינה יודעת אם הנאשם מטופל פסיכיאטרית (**נ/1**, ש' 30-31), בהמשך אמרה שהנאשם עצבני ולוקח תרופות (**נ/10**, עמ' 5, ש' 35-38; **נ/10**, עמ' 6, ש' 3-4). מעדותה עולה כי ביום 23.4.19 הנאשם הפר מעצר הבית בו היה נתון בבית הוריו, הגיע לביתה, הכה אותה ואיים עליה בעקבות ויכוח חריף שהתגלע ביניהם אודות סירובו לכך שתלמד ותעבוד, כך שלאחר שיצאה מהמקלחת הכה אותה באגרופ (עמ' 15, ש' 27, עמ' 16, ש' 1-7; **נ/10**, עמ' 2, ש' 17, ש' 19-20; **נ/1**, ש' 5-9). בנסיבות אלה, עזבה המתלוננת את הבית והלכה להוריה **ולמחרת** הגישה תלונה במשטרה (עמ' 16, ש' 7-1).

יוער כי התלונה הוגשה על ידי המתלוננת ביום 25.4.19, דהיינו **יומיים** לאחר האירוע, ולא למחרת, כשלטענתה בזמן זה הנאשם איים עליה כי "ירה בה בין העיניים", איום שהפחיד אותה מכיוון שלטענתה יש לו נשק (**נ/1**, ש' 41; **נ/10**, עמ' 8, ש' 14; **נ/10**, עמ' 9, ש' 12-14; עמ' 16, ש' 8-11). לטענתה פחדה ולא רצתה להתלונן אך לבסוף

התלוננה בתמיכת הוריה (עמ' 16, ש' 33).

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה לה נפיחות בפניה והיא פנתה למחרת היום לטיפול רפואי כיוון שביום האירוע כבר היה ערב ולא היה רופא (עמ' 16, ש' 18-13). בעקבות המכה ירד לה דם מהעין, שפסק בהמשך (עמ' 17, ש' 15-18, ש' 20-22), בתמונות החבלות מצביעה על עין שמאל כמקום בו נתן לה את המכה, כשעל המכה באף מרחק מייק אפ כיוון שהתביישה שיראו, ושללה שמדובר בפצעי עור (ת/4; עמ' 16, ש' 21; עמ' 17, ש' 3-8, ש' 9-14).

בעדותה סיפרה המתלוננת אודות מקרה אלימות נוסף שארע כשהיתה בהריון עם בנם, אירוע במסגרתו משך הנאשם בשערותיה והכה בה על יד שמאל שהיתה כחולה (עמ' 16, ש' 27-26; נ/1, ש' 18-12, ש' 23). לטענתה לא פנתה אז לטיפול רפואי ולא הגישה תלונה כיוון שחשבה שזה לא יחזור על עצמו ולא רצתה להסלים את המצב (עמ' 16, ש' 29, ש' 31), אולם במשטרה טענה כי הסיבה לכך היתה שהחבלות לא היו חמורות, וזאת בניגוד לאירוע הנוכחי (נ/1, ש' 21-19, ש' 27-26, ש' 29).

בהמשך סיפרה המתלוננת כי עובר לנישואיה עם הנאשם, בהיותה כבת 17, היתה מאורסת מספר חודשים לבחור בשם ו' ג'זאוי (להלן - "ו'") ואולם הם נפרדו כיוון שלא הסתדרו, ומאז הקשר ביניהם נותק (עמ' 21, ש' 17, ש' 21, ש' 24, ש' 26-32; עמ' 18, ש' 1).

המתלוננת סיפרה שבתקופה הרלוונטית לכתב האישום החל ו' להתקשר אליה לטלפון הנייד, ובשיחות ביניהם באפליקציית הווטסאפאמר לה כי רוצה להיפגש עמה. לטענתה התכתבה עם ו' בטלפון הנייד במשך מספר ימים, שיתפה אותו בבעיותיה עם הנאשם וכי בכוונתם להתגרש (עמ' 18, ש' 17, ש' 19, ש' 22-26). לדבריה, הוריה ידעו אודות השיחות החוזרות ונשנות מצד ו', והם שהציעו לה להיפגש עמו בשעות הערב בכביש כורכר באזור נתניה, באופן חד פעמי, כשהם מגיעים אף הם למקום על מנת "להשגיח", כל זאת כדי לברר מה רצונו של ו' (נ/2, ש' 6-14). עם זאת, כשהגיעו שלושתם למקום והמתלוננת נפגשה עם ו', הגיחו לפתע אחיו ואביו של הנאשם, והחלו לצלם אותה ואת ו'. היא הבינה שמדובר במלכודת שטמן לה הנאשם, שברה להם את המצלמה והיא והוריה עזבו את המקום (עמ' 18, ש' 2-4, ש' 8-13, ש' 15, ש' 21; עמ' 19, ש' 10-11, ש' 12-15; נ/2, ש' 15-17, ש' 19, ש' 43, ש' 45).

עדות ד"ר ג'אסם ג'יוסי

7. כתמיכה לעדות המתלוננת הובא לעדות ד"ר ג'אסם ג'יוסי, אשר העיד כי בני הזוג מטופלים שלו במשך שנים וגרים בשכנות אליו (עמ' 3, ש' 25; עמ' 4, ש' 30; עמ' 5, ש' 3). לאחר שבדק פיזית את המתלוננת ביום 25.4.18 (עמ' 4, ש' 11), ציין בתעודה רפואית כי **"הוכחה על ידי בעלה, אגרוף בפנים"** (ת/1; עמ' 3, ש' 15, ש' 18-19, ש' 22) וכי בממצאים על פניה היו המטומה סביב עין שמאל, נפיחות גדולה באף, ואודם בעין שמאל (ת/1; עמ' 3, ש' 23-22). ד"ר ג'אסם הודה כי לא שאל למועד התקיפה הנטענת ולא ציין זאת (עמ' 4, ש' 13) ואינו יכול להעריך את גיל ההמטומה, שלדבריו יכולה להיות טריה מאוד ויכולה להיות בת יומיים (עמ' 4, ש' 15-16, ש' 18). עם זאת, ד"ר ג'אסם אישר כי מכות יבשות על העור מחליפות צבע לצהוב וכחול עם חלוף הזמן, ובדרך כלל שטף הדם עובר בתוך שבוע ימים (עמ' 4, ש' 24-23), ובנסיבות אלה הוא אישר שציין בתעודה הרפואית "אודם", עובדה המעידה כי מדובר בפצע טרי שטרם שינה צבעו (עמ' 4, ש' 24-23; עמ' 5, ש' 7), אך יכול להיות שמדובר בפציעה שארעה יומיים קודם לכן (עמ' 5, ש' 9).

ד"ר ג'אסם שלל שהמתלוננת דיווחה בעבר על אלימות מצד הנאשם כלפיה, לא כל שכן בזמן שהיתה בהיריון, שלל מקרה בו הגיעה אליו עם חבלות על גופה (עמ' 4, ש' 26, ש' 28, ש' 32) ושלל שנאמר לו על ידי המתלוננת שהותקפה על ידי הוריה, לו אין כל הכרות עמם (עמ' 4, ש' 6-9; עמ' 5, ש' 1).

גרסת אמה של המתלוננת

8. מעדותה של גב' בסמה מרעי, אמה של המתלוננת, עולה כי בין המתלוננת לנאשם היו בעיות על רקע העובדה שהנאשם אינו עובד, וכי נהג להכות אותה במהלך כל שנות נישואיהם ובכלל זה כשהיתה בהיריון (עמ' 26, ש' 17-19, ש' 21-22, ש' 24, ש' 26-29; עמ' 32, ש' 23), משך בשערה, שבר חפצים בבית (נ' 1, ש' 53; עמ' 26, ש' 21; עמ' 27, ש' 8-10), ואיים עליה בנשק (עמ' 27, ש' 15). לאחר האירוע מושא כתב האישום המתלוננת הגיעה לבית הוריה חבולה בפניה לאחר שלטענתה התגלע סכסוך בינה לבין הנאשם והוא הכה אותה בפנים (עמ' 26, ש' 9-13, ש' 15), וזו הפעם אמרה לה העדה שקיימת סכנה לחייה ושתלך להתלון במשטרה (עמ' 27, ש' 12-13). לדבריה, המתלוננת פנתה לקבלת טיפול רפואי למחרת היום (עמ' 31, ש' 13, ש' 15-16, ש' 18-19, ש' 21).

בכל הנוגע למפגש של המתלוננת עם ו', העידה האם שו' החל להתקשר למתלוננת, ועל כן היא ובעלה אמרו לה שתבדוק מה הוא רוצה. כשהתברר כי ו' מבקש לפגוש אותה בשעות הלילה בדרך לנתניה, קבעו שתיפגש עמו ברשותם ובנוכחותם, אולם בהגיעם למקום ראו את בני משפחת הנאשם, כשאימן, אחיו של הנאשם, אף אחז במצלמה וצילם אותם (עמ' 28, ש' 20, ש' 22-28, ש' 29-30; עמ' 29, ש' 1-5; עמ' 33, ש' 2-6, ש' 7-8).

גרסת אביה של המתלוננת

9. מר מוחמד מרעי, אביה של המתלוננת, מתאר אף הוא כי בין הנאשם למתלוננת התגלעו בעיות ומריבות, וכי הנאשם נהג בה באלימות כשהיתה בהיריון (עמ' 24, ש' 30-31), ובכלל זה הנאשם קילל והכה אותה, גרר אותה בשערותיה, כל זאת עד לאירוע נשוא כתב האישום בו הגיעה אליהם המתלוננת כשכל פניה דם וסימנים כחולים והוא הורה לה ללכת למשטרה (עמ' 34, ש' 1-4, ש' 26-28; עמ' 35, ש' 1-3). לטענתו הוא הגיע בכל פעם לביתם על מנת לנסות ולהרגיע את המצב ולשמור על שלום בית ועל טובת הילדים, וגם באירוע דן ביקשו לעשות סולחה עם משפחת הנאשם אולם האחרונים סרבו, ואביו של הנאשם אמר כי "כמו שהיא (המתלוננת) באה בחינם היא תלך בחינם" (עמ' 34, ש' 4-8; עמ' 35, ש' 1-3). האב טען שבני משפחת הנאשם האשימו את המתלוננת כי יש לה מערכת יחסים עם ו', מאחורי גבו של הנאשם, כשהלכה למעשה למרות שהמתלוננת החליפה מספרי טלפון, ו' שב והתקשר מחדש. לטענת אביה של המתלוננת בני משפחתו של הנאשם נתנו לו' את מספר הטלפון שלה, כחלק מתוכניתם לטמון לה מלכודת ולגרום לכך שתתגרש מהנאשם ללא כל תמורה כספית (עמ' 34, ש' 11-14, ש' 16, ש' 20), והנאשם מצדו עושה מה שהוריו אומרים לו (עמ' 34, ש' 26-28).

באשר למפגש של המתלוננת עם ו' העיד האב כי לאחר שו' התקשר אליה פעמים רבות והטריד אותה בטלפון, הוא ואשתו אמרו למתלוננת שתיפגש עם ו' על מנת לברר מה רצונו, כשהם משגיחים עליהם ממרחק. גם האב מתאר שבמקום המפגש חיכה אימן, שהפתיע אותם בכך שהגיע עם מצלמה על מנת לתעד את המפגש ביניהם (עמ' 38, ש' 3-1, ש' 5, ש' 7-8, ש' 10-14, ש' 19). בנסיבות אלה אימן החל לצלם את המתלוננת ואת ו' ברכב, וו' לקח מידיו את המצלמה, זרק אותה רחוק ושבר אותה (עמ' 39, ש' 4-7, ש' 17).

יצוין שהגם שלטענת הוריה של המתלוננת הם רצו לברר עם ו' מי דחף אותו ליצור קשר עם המתלוננת ומה הוא רוצה ממנה (עמ' 28, ש' 32), שניהם לא ידעו להסביר מדוע הבירור האמור לא נעשה עמו **בטלפון** אלא בפגישה, ולחילופין לא הזהירו את ו' שאם לא יחדל מלהתקשר ולהטריד את המתלוננת יפנו **למשטרה** (עמ' 29, ש' 1-5; עמ' 38, ש' 21-20).

המתלוננת - ממצאי מהימנות

10. בחינת עדויותיהם של המתלוננת והוריה מעלה שלא ניתן לקבוע שמדובר בעדויות מהימנות, כאלה שניתן להשתית עליהן ממצאים עובדיתיים, מעבר לספק סביר כנדרש בהליך הפלילי, וכי קיימות בין הגרסאות סתירות ולעיתים הן אינן מתיישבות עם ההיגיון והשכל הישר. בנוסף, נמצאה בחומר הראיות **אינדיקציה ממשית לקיומו של מניע להפללת הנאשם**. באופן זה, המתלוננת עשתה כל שלא ידה על מנת לנסות ולהרחיק עצמה מהפללת הנאשם ומהקשר שלה עם ו', ובתוך כך הסתבכה עוד יותר בסתירות בגרסתה.

בחקירתה באזהרה במשטרה ועדותה בבית המשפט הוצגה לה התכתבות מתוך חשבון הפייסבוק שלה, לכאורה בינה לבין ו', התכתבות ממנה עולה סיפור אחר מזה שהציגה בתלונתה במשטרה ולפיו הוריה גילו על המפגש הלילי בינה לבין ו', שנערך ללא ידיעתם, כעסו עליה וגירשו אותה מהבית (נ/7). בחינת התפתחות הגרסה של המתלוננת בענין זה מצביעה כי **רב הנסתר על הגלוי** בסוגיית הקשר בינה לבין ו', והמתלוננת סותרת עצמה באופן שמעמיד בספק את מהימנותה בענין זה.

כך, בחקירתה במשטרה, כשנשאלת על כך לראשונה, מודה המתלוננת כי היא ו' התכתבו בחשבון הפייסבוק, אולם מיד לאחר שרואה את התכתובת ביניהם, היא מכחישה זאת מכל וכל וטוענת ששוחחו ביניהם רק באמצעות הוואטסאפ -

"ש. האם התכתבת עם ו' במסנג'ר?"

ת. כן, כן בשביל לראות מה רוצה ממני בדיוק

ש. אני מראה לך את ההודעות שלך עם ו' אלו ההודעות?

ת. אני רואה את ההודעות זה לא אני כתבתי את זה

ש. אבל זה הודעות בינך לבין ו' מה את אומרת?

ת. זה הודעות בפייסבוק ואני ו' לא היינו מתכתבים בפייסבוק מסנג'ר רק בוואטסאפ היינו מתכתבים" (נ/2, עמ' 3, ש' 22-27).

בבית המשפט המתלוננת אינה יודעת להסביר מדוע במשטרה **הודתה** כי התכתבה עם ו' בחשבון הפייסבוק וחזרה בה (עמ' 21, ש' 24-26, ש' 28), אולם היא חוזרת ומכחישה שהתכתבה עם ו' בפייסבוק (עמ' 18, ש' 27-30; עמ' 24, ש' 14-17), טוענת כי כלל לא יודעת אם לו' יש חשבון פייסבוק (עמ' 19, ש' 5), וכי כיום יש לה חשבון פייסבוק אך זה לא החשבון שהוצג לה בחקירה (עמ' 18, ש' 32).

המתלוננת יודעת שלנאשם יש חשבון פייסבוק, בו לטענתה השתמש הרבה והיה "מכור" (נ/2, ש' 29; עמ' 21, ש' 33-29; עמ' 22, ש' 2), ולטענתה הנאשם הוא שהתחזה אליה, כיוון שמדובר בחשבון פייסבוק בעל סיסמא משותפת לשניהם, והוא התכתב עם ו' במקומה (נ/2, ש' 29; עמ' 19, ש' 3-1).

באשר להתכתבות בינה לבין ו' בווטסאפ, בה הודתה במשטרה כאמור, טענה בבית המשפט כי "המכשיר התקלקל" ולא ניתן לראות את השיחות (עמ' 19, ש' 7), כשבמשטרה כלל לא נתבקשה להציג שיחות אלה, ומכשיר הטלפון הנייד שלה לא נתפס במהלך חקירתה (ראו מחדלי חקירה, להלן).

המתלוננת אף מכחישה שהיא נצפית בסרטון שהוצג לה, בו היא נראית כשהיא נפגשת עם ו' בתחנת דלק (נ/8), והגם שמודה כי הרכב בסרטון הוא רכבה, היא שוללת כי זו היא בסרטון ומעלה טענות מטענות שונות לפיהן הרכב נמכר מזמן ואף כשהיה ברשותה, עשתה בו שימוש "בחורה" נוספת מהכפר, שנותרה עלומה (עמ' 19, ש' 33-26; עמ' 20, ש' 2-1).

בנוסף, המתלוננת מכחישה את השיחות המוקלטות בינה לבין ו', לכאורה (נ/8א'; נ/8ב'). המתלוננת מכחישה כי היא הדוברת בשיחות וטוענת כי הקול "דומה" לקולה ולקולו של ו' (עמ' 24, ש' 30-26), כשלטענתה מדובר ב"חיקוי של הקול" שלה אך לא קולה (עמ' 20, ש' 6-4) ו"אינה בטוחה" כי מדובר בקולו של ו' (עמ' 20, ש' 10-7) ולבסוף אף מסכימה, בלית ברירה, שהקלטה של קולה יישלח למעבדה לזיהוי קול לשם השוואה (עמ' 24, ש' 32-31). המתלוננת אף שוללת את תוכן השיחות מהן עולה שהיא רבה עם הוריה בשל הקשר עם ו' וכי הם אלה שהיכו אותה (עמ' 24, ש' 21-18, ש' 24-22) -

"ש. משמיע לך את הקובץ.

ת. איך אני לא מדברת עם ההורים שלי כשאני נמצאת אצלם

ש.ב. את מדברת שם?

ת. זה מאד קרוב לקולי. נראה לי שזה חיקוי של הקול שלי.

ש. מי זה הגבר?

ת. אני רוצה להקשיב.

ש.ב. זה ו'?

ת. לא יודעת. אני לא בטוחה.

ש. את מבינה שאפשר לקחת את ההקלטה הזו ולקחת את הקול שלך ולשלוח למעבדה ולדעת אם זה הקול שלך. תגידי את האמת.

ת. אני רוצה הוכחה שזה הקול שלי" (עמ' 20, ש' 13-3).

לא זו בלבד שעם השמעת השיחה המתלוננת אינה מכחישה כי מדובר בה אלא תמכה על תוכן הדברים (עמ' 20, ש' 16-14), אלא שניכר כי היא מתחמקת בתשובותיה, גם באשר לזיהוי קולו של ו', ולא אומרת נחרצות שמדובר בשיחה שלא התקיימה מעולם.

הכחשות גורפות אלה של המתלוננת לא רק שמגיעות כדי אבסורד, למשל מקום בו נראית בבירור בסרטון, ואף מזהה בו על ידי אמה (עמ' 30, ש' 26) אלא שההכחשות מלוות בהסברים קלושים, שאינם מתיישבים עם ההיגיון והשכל הישר, כמו גם עם מארג הראיות כולו (לענין קבילות הראיות ראו להלן).

11. לא זו אף זו, למרות שהמתלוננת טוענת שיש לה הקלטה בה הנאשם "מאיים" עליה ועל הוריה (נ/10, עמ' 6, ש' 20-19) במהלך התקופה בה התגלעו ביניהם בעיות, "הקלטה" זו מעולם לא הושמעה במשטרה או בבית המשפט בטענות מטענות שונות, ובכלל זה - כי "זה לא חשוב" (עמ' 20, ש' 25-21, ש' 27, ש' 29); או כי שלחה את ההקלטה לטלפון הנייד של אחותה שהתקלקל בעת שזומנה לחקירה במשטרה (עמ' 20, ש' 32-30; עמ' 21, ש' 1).

בנקודה זו עולה סתירה נוספת בגרסתה עת טוענת כי ביום 14.7.19, בעת חקירתה באזהרה במשטרה הטלפון שלה היה "מקולקל", בניגוד גמור לטענתה בפני השוטרים כי **צריכה להיות בקשר עם ילדיה כל הזמן**, ולכן סירבה שהמשטרה תתפוס אותו (עמ' 21, ש' 8-4).

גם אמה של המתלוננת מעידה אודות "הקלטה" כזו, אך גם היא אינה יודעת להסביר מדוע זו לא נמסרה בשום שלב לידי המשטרה, ומעלה תירוצים משלה, דוגמת העובדה שלמתלוננת לא היה כסף לעורך דין, או שיש לה ילדים לטפל בהם (עמ' 30, ש' 14, ש' 16, ש' 18), טענות שאין בינן ובין הצגת ההקלטה ולא כלום.

12. בדומה, גם גרסתה של המתלוננת באשר ליחסיה עם ו', בכלל, ובאשר לפגישה הלילית, בפרט, אינה מעוררת אמון והיא רצופת סתירות.

ראשית, חרף טענתה כי היתה מאורסת לו' עובר לנישואיה עם הנאשם, היא מסרבת למסור פרטיו במשטרה בטענה כי "אינה זוכרת" את שם הוריו, היכן הוא מתגורר ואין לה את מספר הטלפון שלו, למרות שהעידה, כאמור, שהתכתבו בווטסאפ (עמ' 18, ש' 8, ש' 19, ש' 28; נ/2, ש' 27) -

"ש. מה הטלפון של ו'?"

ת. לא יודעת אין לי אותו.

...

ש. איפה ו' גר בקלנסוואה?

ת. לא יודעת בדיוק, לא זוכרת איך קוראים להורים שלו" (נ/2, עמ' 3, ש' 50-49, ש' 54-53).

עם זאת, בבית המשפט יודעת המתלוננת "לפתע" למסור פרטים אלה על נקלה ובפירוט, בטענה כי "**היה ארוסי, אני יודעת איך שהוא חי ואיפה**" (עמ' 21, ש' 9-12, ש' 13-16). בנקודה זו, כשאין בפיה הסבר לסתירה, מנסה המתלוננת לטעון שביקשה מתורגמן לערבית בחקירה (עמ' 21, ש' 17-19), למרות שהדבר לא מצוין בחקירתה ובאופן שאינו מתיישב עם העובדה שהבינה את יתר השאלות בהודעותיה במשטרה ועם העובדה שבחקירתה לא טענה שאינה מבינה את השאלה אלא שאינה יודעת את התשובה.

מעבר לסתירה האמורה, דבריה אף אינם מתיישבים עם ניסיון החיים והשכל הישר. המתלוננת מתגוררת בקלנסואה, הוריה מתגוררים בקלנסואה (עמ' 26, ש' 7), כך שהטענה שאינה יודעת היכן מתגורר ארוסה לשעבר, או היכן מתגוררת משפחתו, ממילא אינה טענה סבירה, בלשון המעטה. למען הסר ספק גם אביה של המתלוננת אישר שהכיר את ו', את הוריו ואת ביתם, בהיותם מתגוררים באותו מקום מגורים, והעיד **שגם המתלוננת מכירה את ביתם** (עמ' 37, ש' 25-28, ש' 30, ש' 32).

שנית, עדותה של המתלוננת לפיה נפגשה עם ו' בכביש כורכר באמצע הלילה, בהיותה אישה נשואה ואמא לילדים, כל זאת בלוויית הוריה ועל דעתם (**נ/2**, עמ' 2, ש' 7-17), אינה מתיישבת עם ההיגיון ועם אורח החיים המקובל במגזר הערבי, ולא בכדי נותרת המתלוננת ללא תשובה לכך (עמ' 19, ש' 16-19).

שלישית, גרסת המתלוננת והוריה למפגש הלילי עם ו' נעדרת כל היגיון פנימי, הואיל וטענתם לפיה ו' היה חלק מהתוכנית של משפחת הנאשם לטמון לה מלכודת, אינה מתיישבת עם עדותם על כך שהוא זה שלקח את המצלמה מידיו של איימן, אחיו של הנאשם, שבר אותה, וסירב להחזירה למשפחת הנאשם (עמ' 29, ש' 24-25). **העובדה לפיה ו' דאג למחוק את כל החומר מהמצלמה סותר את הטענה כי היה בסוד העניינים להכשיל את המתלוננת.**

ולראיה - אבי המתלוננת שנשאל על כך במפורש נותר ללא מענה או הסבר, למעט הטענה כי ככל הנראה לא סיכמו ביניהם שתהיה מצלמה (עמ' 39, ש' 8-13, ש' 15), טענה שגם היא סותרת את עצם הרעיון של תיעוד המתלוננת בקלקלתה.

13. ממכלול הראיות אני סבור כי גרסתם של עדי ההגנה הגיונית וסבירה יותר (ראו להלן גרסת עדי ההגנה), כשגרסת הוריה של המתלוננת מובנת, מטבע הדברים, על רקע ניסיונם לחפות על יחסיה של המתלוננת עם ו', יחסים שנחשפו עת "נתפסה על חם" באותו מפגש, ובעטיים הם כעסו עליה, ויתכן שאף היכו אותה, תוך שהם רוקמים "סיפור כיסוי" על מנת להגן על שמה הטוב (עמ' 39, ש' 20, ש' 26, ש' 30).

14. סתירה נוספת נוגעת לגרסתה של המתלוננת אודות קיומן של מצלמות אבטחה ונשק השייך לנאשם בבית. יאמר מיד שהנשק הנטען מעולם לא נמצא (ראו להלן מחדלי חקירה), ואף לא הוכח שהנאשם איים בו על המתלוננת. לענין זה, חרף טענתה כי היא נזקקה למתורגמן לשפה הערבית בחקירה (עמ' 21, ש' 17-19), ידעה המתלוננת לכוון את השוטרים באופן מדויק לחפש נשק השייך לפי הטענה לנאשם, ומתארת כי הוסתר מאחורי המחשב של המצלמות בבית (**נ/1**, ש' 42-44).

בכל הנוגע למצלמות האבטחה בבית, הרי שחרף טענת המתלוננת (והנאשם) כי אלו קיימות מחוץ לבית ובחדר השינה, וטענותיה כי "**אתם חייבים לחזור למצלמות, כי הכל מופיע במצלמות**" (עמ' 25, ש' 23-24), מצלמות אלו **לא** נמצאו בחיפוש שערכה במשטרה בבית (נ/4; עמ' 22, ש' 9-11, ש' 16-19), כשלטענת המתלוננת את המצלמה שהיתה בחדר השינה **היא שברה בעצמה** (עמ' 22, ש' 13).

המתלוננת אינה יודעת להסביר לאן "נעלמו" המצלמות ומכשיר ה-DVR החולש עליהן. לא זו בלבד שטענתה שהנאשם הוא ש"העלים" את המצלמות והנשק עלתה לראשונה בבית משפט, אלא שטענה זו אף אינה מתיישבת עם העובדה שהנאשם נעצר מיד עם הגשת התלונה, ומהעדויות עולה כי לאיש לא היה מפתח לבית למעט לבני הזוג (עמ' 59, ש' 11, ש' 13). טענת המתלוננת בחקירה הנגדית לפיה כביכול בני משפחת הנאשם החליפו מנעול לאחר מעצרו והשתלטו על הבית היא טענה כבושה, בעלמא, שלא עלתה במשטרה ולא הובאה לה ולו ראשית ראייה (עמ' 22, ש' 20-25, ש' 28; עמ' 23, ש' 6; עמ' 25, ש' 28-30), ואותה מכחיש הנאשם מכל וכל (עמ' 45, ש' 24, ש' 27).

יתרה מכך, המתלוננת מסרה הודעות במשטרה בימים 25.4.19, 28.4.19 ו-29.4.19 (עמ' 12, ש' 12-13; עמ' 16, ש' 8), **מועדים בהם עדיין לטענתה היו המצלמות בבית** (עמ' 22, ש' 28; עמ' 23, ש' 3-4, ש' 16), אולם היא לא מזכירה כי הנאשם צולם מגיע לבית ואף לא הביאה את סרטון האבטחה למשטרה, ואף בחקירתה מיום 14.7.19, כחודשיים וחצי לאחר מכן, לא אמרה דבר, למרות שעסקינן, לכאורה, בהוכחה "חותכת" לכך שהנאשם הפר מעצר בית.

המתלוננת הרחיקה לכת כשטענה שהמצלמות **היו** בבית בעת שהשוטרים ערכו בו חיפוש ביום 30.4.19, אך הם "**לא שמו לב**" שיש מצלמות (עמ' 22, ש' 29-31), למרות שמדובר בשלושה שוטרים שערכו את החיפוש. בהמשך שינתה גרסה כך ש"**הם אפילו לא חיפשו את המצלמות**" (עמ' 22, ש' 32-33) או "**לא חיפשו במצלמות עצמן**" (עמ' 23, ש' 1-2). לבסוף, בצר לה, טענה המתלוננת "**יש לי גם בעיית זיכרון. יש לי חוסר בוויטמין B12**" (עמ' 23, ש' 27-24). וכך המתלוננת בחקירה הנגדית -

"ש.ב. אבל ההקלטות הן חשובות כדי להוכיח שהוא באמת מפר מעצר בית.

ת. הייתי צריכה להגיש את זה, אבל לא יכולתי להגיש את זה" (עמ' 23, ש' 20-21).

אם להודות על האמת, תשובות אלה מעלות חשש שדווקא ידם של המתלוננת ובני משפחתה היתה במעל, אולי משום שביקשו להסתיר מציאות הפועלת לחובתם.

15. בנסיבות אלה, היעדר קיומם של המצלמות והנשק ממילא פועל לזכותו של הנאשם, הן בשל גרסת המתלוננת והן בשל מחדלי החקירה בענין זה, (ראו להלן), ועל כן, לא הוכח לפניי, מעבר לספק סביר, שהנאשם הפר את תנאי מעצר הבית כמיוחס לו בכתב האישום.

16. נחזור למתלוננת ולתשובותיה בקשר למערכת היחסים עם ו' - משנשאלה המתלוננת במפורש האם **פלט תקשורת** יעיד על שיחות בינה לבין ו', לפתע **היססה**, ולאחר מכן **שינתה** גרסתה והודתה שאכן שוחחה עם ו' בטלפון ובווטסאפ, וזאת בסתירה גמורה לטענתה כי ניתקה עמו קשר לאחר המפגש בלילה עם הוריה (עמ' 18, ש' 17) -

"ש. אם המשטרה תבדוק היום את פלט התקשורת שלך, היא תראה שיחות עם ו', במיוחד לפני החקירה?

ת. (מהססת...) שיוציאו פלט תקשורת.

ש. יש שיחות כאלה?

ת. כן, הוא התקשר פעם אחת שיגע אותי, עניתי לו רק פעם אחת, דיברתי איתו, עניתי לו, רציתי לדעת מה הוא רוצה, וזה הכל.

ש. אז כל מה שנראה זה שיחה אחת?

ת. כן. (מהססת).

ש. גם בווטסאפ ובמסנג'ר?

ת. בווטסאפ יומיים שלושה דיברתי איתו (עמ' 23, ש' 28-33; עמ' 24, ש' 1-4).

העובדה לפיה עושה המתלוננת כל שלאל ידה על מנת להסתיר את יחסיה עם ו', אינה נוגעת רק לטענה בדבר ניסיון הפללה בתיק דנן, אלא אף לעובדה כי במהלך עדותה היו היא והנאשם מצויים בעיצומם של הליכי גירושין בבית הדין השרעי (עמ' 24, ש' 11, ש' 13; נ/10, עמ' 2 ש' 1, ש' 9-10; נ/10, עמ' 3, ש' 9).

17. אף בנוגע לפנייתה לרשויות הרווחה עולות סתירות. במשטרה טענה המתלוננת כי פנתה לרווחה, אולם לא נשאלה בשום שלב מתי פנתה לראשונה. בבית המשפט טענה תחילה כי "אינה זוכרת" (עמ' 25, ש' 1), וכשהבינה שהעובדה שלא פנתה לרווחה מעולם טרם הגשת התלונה במשטרה מזיקה לה, ניסתה לטעון כי לא פנתה לרווחה לפני הגשת התלונה כי הנאשם מנע זאת ממנה. ייאמר מיד כי לא זו בלבד שמדובר בטענה כבושה ומשוללת כל יסוד, אלא שבהמשך המתלוננת מודה בפה מלא שפנתה לרווחה רק לאחר הגשת התלונה במשטרה (עמ' 25, ש' 1-7, ש' 9, ש' 10-12), ללא קשר לנאשם. מדובר בסתירה מהותית בגרסתה, לאור העובדה שהיא מייחסת לנאשם התנהגות אלימה כלפיה לאורך ארבע שנות נישואיהם (נ/1, ש' 25-26). סתירה זו אף מתחדדת נוכח מסמך של הגב' ופא מהרווחה, שאמנם לא הוגש לבית המשפט, אך ממנו עולה כי המתלוננת דיווחה לה שהנאשם היה אליים כלפיה רק בשבועיים האחרונים עובר להגעתה לרווחה. גם כאן נותרת המתלוננת ללא הסבר, ואף טענתה כי ופא כביכול "לא הבינה אותה" אינה מתיישבת עם העובדה כי ופא דוברת ערבית, כמוה (עמ' 25, ש' 14, ש' 16).

עוד יש לומר שבמשטרה המתלוננת מעידה שאף פעם לא הזמינה משטרה ולא סיפרה לאיש על אלימות מצד הנאשם (נ/1, ש' 17-18), ובבית המשפט טוענת לפתע כי הזמינה משטרה פעמיים כשהנאשם הכה אותה, לכאורה, בהיותה בהריון עם ילדם הראשון, ולאחר שהנאשם הכה אותה, לכאורה, כשהיתה בהריון שני (עמ' 25, ש' 18-21).

הוריה של המתלוננת - ממצאי מהימנות

18. כאמור, גרסאותיהם של בסמה ומוחמד, הוריה של המתלוננת, אף הן אינן נקיות מספקות, משקלן מועט, וניכר כי נועדו מחד לחפות על המתלוננת ולסייע לה, ומאידך להשחיר פני הנאשם.

עדוּתה של האם אופיינית בהגזמות רבות, אשר בחלקן לא עולות בקנה אחד עם גרסת המתלוננת וסותרות אותה סתירה של ממש. כך, האם מעידה שמהתחלה לא אהבה את הנאשם, מתארת אותו כבטלן שחתם אבטלה ולא נהג כפי שמצופה מגבר בבית (עמ' 26, ש' 26-29, ש' 30-33). היא מתארת שהנאשם הכה את המתלוננת בשל "כל דבר קטן", ובכלל זה אם "האוכל לא היה טעים" (עמ' 27, ש' 8), דברים אותם אף המתלוננת לא מייחסת לנאשם. אדרבא, המתלוננת מעידה כי הסלמה בהתנהגותו של הנאשם היתה רק **בשבועיים** עובר להגשת התלונה במשטרה, מאז הריונה (עמ' 25, ש' 18-21).

האם מציינת כי החבלות בפניה של המתלוננת כללו חבלה על המצח, ואף הדגימה זאת בבית המשפט (עמ' 26, ש' 13-9), אולם חבלה זו אינה מופיעה בתעודה הרפואית, לא עלתה בעדותו של ד"ר באסם, ולא נראית בתמונות שהוגשו (ת/1; ת/4). האם מעידה ששמעה מהמתלוננת שהנאשם הכה אותה בעת שהיתה בהיריון, כשלטענתה ראתה סימן כחול על **יד ימין** שלה (עמ' 27, ש' 1-6), בעוד שהמתלוננת טוענת שהוא חבל בה **ביד שמאל** ונגרם לה סימן כחול (נ/1, ש' 17).

זאת ועוד, כשהאם נשאלת אם ראתה את הנאשם אחוז בנשק, טענה כי באירוע בו הכה את המתלוננת, היא הגיעה לבית יחד עם בני משפחתו של הנאשם, והטיחה בו מדוע הוא מכה את המתלוננת, בשלב זה מתארת האם שהנאשם איים עליה ו"**הרגשתי יש לו נשק**" (עמ' 27, ש' 17-20). עם זאת, כשנשאלה מדוע "הרגישה" כך, התברר שתחושה זו התבססה אך ורק על העובדה שהנאשם איים עליה "**אני אירה בך**" (עמ' 27, ש' 22).

למרות שהאם ידעה במהלך ארבע שנות נישואיהם על אלימות בין הנאשם למתלוננת, ובכלל זה בהיותה בהיריון, ראתה את המתלוננת חבולה במהלך השנים וסברה כי לנאשם יש נשק, היא לא פנתה למשטרה בשום שלב (עמ' 27, ש' 28, ש' 30, ש' 32), באופן הסותר את דבריה שלה לפיהם קיימת סכנה במצבים שכאלה הואיל ו"**גברים הורגים את הנשים שלהם**" (עמ' 27, ש' 12; עמ' 28, ש' 1-2). יתרה מכך, לא ברור מגרסתה מדוע **זו הפעם** אמרה למתלוננת להתלון במשטרה, כאשר לא דובר בנסיבות יוצאות דופן (עמ' 27, ש' 12-13; עמ' 28, ש' 3-6).

תמיהה זו מתחדדת נוכח עדותו של האב לפיה למרות שהנאשם איים על המתלוננת "הרבה פעמים" בנשק (עמ' 35, ש' 7-5), והוא אף "ראה" אקדח על מותנו של הנאשם, במכנסיו, בעת שהוזעק לביתם על ידי המתלוננת לאחר שהנאשם הכה אותה בהיותה בהיריון (עמ' 35, ש' 11-17), הרי שלטענתו בתום האירוע עזב ביחד עם האם את ביתם כשהם משאירים את המתלוננת עם הנאשם, שהכה אותה כביכול, כל זאת בידועם שהוא מחזיק בנשק, בטענה כי "**מה אפשר לעשות**" (עמ' 35, ש' 19, ש' 21, ש' 23), וכי לא רצה לעשות מזה "**משהו גדול**" (עמ' 35, ש' 29-33).

לא זו בלבד שמדובר בהתנהלות תמוהה מצד הוריה של המתלוננת, אלא שטענתו של מוחמד כי לא רצה לסבך את הנאשם יותר, ועל כן לא פנה למשטרה לדווח שהוא מחזיק אקדח, אינה מתיישבת עם העובדה שבגרסתו במשטרה **מסר כי הנאשם איים ברצח על המתלוננת וכי "ישים לה כדור בראש"**, באופן שמעלה תהייה מדוע כבר אז לא הזכיר **שראה אקדח על מותנו של הנאשם**. מוחמד אינו ידוע להסביר זאת ולשאלה זו השיב "**טוב, זה מה שקרה**" (עמ' 36, ש' 1-9, ש' 11).

זאת ועוד, האם עצמה (שלפי הטענה נכחה באירוע האמור) **לא** מעידה **שראתה** נשק על גופו של הנאשם, אלא מעידה

רק שבאחד האירועים "הרגישה" שיש לו נשק לאחר שאיים עליה ש"ירה בה" (עמ' 27, ש' 22). האב אף מתאר אירוע בו הנאשם, לכאורה, שלף נשק כלפי שכנים, אירוע אותו לא מזכירה המתלוננת כלל בגרסתה (עמ' 35, ש' 24-26).

19. זאת ועוד, למרות שמדובר על אלימות שנפרשה, לכאורה, לאורך ארבע שנים, הוריה של המתלוננת יודעים לדווח רק אודות שלושה מקרים - אירוע אלימות בהיריון הראשון, בהיריון השני ובאירוע מושא האישום הראשון - כשבאורח פלא מדובר על שלושה מקרים שרק אותם מציינת המתלוננת בגרסתה במשטרה (נ' 1, ש' 7-18). האם אינה נותנת לכך הסבר (עמ' 28, ש' 7-14, ש' 18), וגם האב לא מסביר כיצד הוא יודע לפרט אודות אירועים אלה בלבד, מתוך התנהגות אלימה במהלך ארבע שנים תמימות (עמ' 36, ש' 20-26, ש' 28-29).

20. גם בנוגע לקשריה של המתלוננת עם ו', גרסתם של הורי המתלוננת אינה נקיה מספקות. כך, כשהאם שומעת את הקלטת השיחה בין המתלוננת לו' בבית המשפט היא **מודה כי הדוברת היא המתלוננת**, ואולם כל אימת שנאמר דבר שאינו לרוחה, היא מכחישה כי **אותו משפט** נאמר על ידי המתלוננת, וטוענת כי לא מדובר בקולה -

"ש. משמיע לך הקלטה.

ת. זה לא הקול של הילדה שלי. איך היא הגיעה אלינו?

ש.ב. זה לא הקול של ס'?

ת. היא פחדה מבעלה.

ש.ב. זה הקול של ס'?

ת. יש אחד ויש הקודם, לא הקול של ס'.

ש.ב. הקול הזה הוא של ס'?

ת. כן" (עמ' 29, ש' 6-13).

כאמור, נוכח תוכן הדברים הנשמעים בשיחה, בהם המתלוננת נשמעת מדברת על הריב בינה לבין הוריה, על המכות שהכו אותה לאחר שהתבררו יחסיה עם ו', או על רצונה לפגוע בילדיה, היא מכחישה לפתע שמדובר במתלוננת -

"ש. תשמעי את הכל.

ת. היא מדברת על אלימות של בעלה, אין ביניהם אהבה.

ש. אלימות של בעלה? היא דיברה על בעלה או שהיא אמרה שבחיים של הילדים שלי רבתי אתמול איתי, גירש אותי מהבית, אמר לי תסתלקי מפה והנאשם ידע על הכל, היא מדברת פה על בעלה או על בעלך?

ת. לא, לא, לא, היא לא מדברת עלינו, אנחנו חיבקנו את הילדה שלנו. כשהיא הלכה למשטרה אמרתי לה אל תותרי על הילדים שלך, הילדים שלך ואת תבואו לבית שלי.

ש. תקשיבי.

ת. אבא שלה זקן, הוא לא מרים על אף אחד יד, הוא הולך עם מקל. מאיפה ההקלטות האלה? הם מדברים על המצלמה שהמשרה תגיע למקום.

ש. נכון ש' אמר עכשיו המצלמה היא איתי, אבל אני לא רוצה לתת לו אותו.

ת. כן. אבל הייתה אצל איימן המצלמה.

ש. תקשיבי מה היא אומרת עליך. פה היא מדברת על המריבה שלה איתך.

ת. אבל זה לא נכון אדוני, מי חיבק אותה? מי החזיק אותה בחיים?

ש. היא אומרת שהיא רבה איתך.

...

ש. תקשיבי מה ו' אומר לה.

ת. לא ידעתי את זה, לא ידעתי את זה. אתם רוצים לעשות פרסומת שהילדה לא נקיה, אין מצלמות שהילדה וו' בבית מלון, אין דבר כזה, איזה דיבורים ושטויות אלה?

ש. אמרת שס' מדברת.

ת. יש אחת שזה ס' ואחת שזה לא הקול שלה.

ש. מה היא מספרת פה על הילדים?

ת. לא, לא.

ש. מה היא אמרה? שהיא מתכוונת להרוג את הילדים?

ת. מה פתאום.

ש. תקשיבי שוב מה היא אומרת על הילדים.

ת. היא אמא טובה והיא אמא חמה, אין דבר כזה. ילדה לא תעשה בחיים את זה. היא מגדלת אותם. היא לא תגיד את זה.

ש. את שומעת אותה אומרת את זה.

ת. זה לא הקול של ס' שדיבר על הילדים.

ש.ב. אז לקחו מישהו עם הקול כמו שלה?

ת. כן. הם עשו הקלטות סתם. אתה רוצה להביא דברים ככה כדי להפיץ את הפרסומת שלכם. הם רוצים להחליט הילדה לא בסדר, לא מגיע לה ילדים, היא חיבקה אותם, היא עבדה" (עמ' 29, ש' 14-33; עמ' 30, ש' 13-1).

הנה כי כן, האם "בוחרת" חלקים בשיחה שנאמרו על ידי המתלוננת, וכל אימת שהראיות המוצגות לה אינן מתאימות לה היא מכחישה אותן.

האב, לדידו, העיד לגבי ההקלטה האמורה שהוא שומע קול של בחורה שאינו מזהה, ושלל שמדובר במתלוננת (עמ' 37, ש' 7-13). בהמשך הכחיש את קיום השיחה וטען שמדובר בשיחה ערוכה ו"מבושלת" ולא בשיחה אמיתית (עמ' 38, ש' 23-29). האב אף הכחיש את תוכן השיחה לפיה ו' שוחח אתו אחרי הריב בינם לבין המתלוננת עקב יחסיו עם המתלוננת (עמ' 38, ש' 33; עמ' 39, ש' 1-2).

21. מקום נוסף בו מזהה האם את המתלוננת, ואז חוזרת בה, נמצא לאחר עדותה במסגרתה שללה שהמתלוננת נפגשה עם ו' ללא ידיעתם (עמ' 30, ש' 20, ש' 22), מלבד אותו מפגש הלילי. בשלב זה הוצג לה הסרטון בו נצפית המתלוננת עם רכבה ו' בתחנת דלק (נ/8), היא מאשרת כי זו המתלוננת (עמ' 30, ש' 26), אך נוכח הסתירה בעדותה, מאשימה את הנאשם ומשפחתו ש"דחפו" את המתלוננת לכך (עמ' 30, ש' 28). ואולם, משהתברר לה שהמתלוננת הכחישה כי זו היא בסרטון - חזרה בה מגירסתה וניסתה לטעון שלא מדובר במתלוננת -

"ש. כמה פעמים היא נפגשה עם ו'?"

ת. פעם אחת כשהיינו איתה.

ש.ב. אבל אולי היא נפגשת איתו בלי שאתם יודעים?

ת. לא.

ש. מציג לך סרטון וידאו, את מכירה את האוטו הזה?

ת. לא ראיתי טוב.

ש.ב. ס' אומרת שזה האוטו שלה.

ת. זו ס' הילדה שלי.

ש. למה היא נפגשת עם ו' עוד פעם?

ת. אולי הוא אמר לה משהו והנאשם והמשפחה שלו דחפו אותו.

ש.ב. ס' אומרת שזאת לא היא, ואת אומרת שזאת היא.

ת. אבל אני לא רואה טוב. אבל זה בגדים של ס', אבל היא היתה עם הגב ולא ראיתי את הפנים שלה" (עמ' 30, ש' 19-31).

22. סתירה נוספת בעדותה של האם עולה נוכח סוגיית קיומן של מצלמות האבטחה בביתם של הנאשם והמתלוננת. מעדותה עולה כי קיימת מערכת של מצלמות ומכשיר DVR בבית, ואולם האם יודעת לומר כי מערכת זו "נעלמה", כשהיא תולה את האשמה בנאשם ובבני משפחתו (עמ' 31, ש' 22-27, ש' 29, ש' 31, ש' 33). משנשאלה כיצד יודעת שהמצלמות נעלמו מהבית, ענתה שהבינה זאת מהשאלה (עמ' 31, ש' 32-33; עמ' 32, ש' 1-6, ש' 8) וניסתה לחזור בה ולטעון שאם לא נלקחו אזי הן עדיין בבית, והיא אינה יודעת כיוון שלא היתה בבית חודשים ארוכים (עמ' 32, ש' 10).

23. במהלך עדותה של האם עלתה אינדיקציה לכך שהמתלוננת שוחחה עם הוריה אודות עדותה בבית המשפט, טרם מסירת עדותם. האם אמנם הכחישה שדיברה עם המתלוננת על עדותה בבית המשפט ואף שללה שהמתלוננת סיפרה לה אודות הסרטון או ההקלטות, אך הודתה שהמתלוננת אמרה לה שנחקרה בעדותה אודות פגישתה עם ו' ועל החבלות בפניה (עמ' 30, ש' 32-33; עמ' 31, ש' 1-2, ש' 7, ש' 9). יש לציין כי בנוגע לתמונות החבלות של המתלוננת, מתקשת האם להעיד כי גם הסימנים שניכר שהם כתמי עור ופצעים, הם חבלות, וכי פניה של המתלוננת חלקות דרך קבע, הגם שלבסוף **מאשרת כי חלקם לפחות הם פצעים ולא חבלות** (עמ' 32, ש' 11-14, ש' 16, ש' 18, ש' 20-21).

בנקודה זו ייאמר כי לעניין חבלות המתלוננת נותר בליבי ספק באשר למקורן ולטיבן. מהתמונות, ואף מהתעודה הרפואית, לא ברור אם לפחות חלק מהנראה על פניה הם פצעים וכתמי עור, שאין מקורם בחבלה, **ומריחת איפור** (מייק אפ) על גביהן אף מקשה על אבחנה זו, ואף בנוגע להמטומה הנראית מתחת לעינה ומצוינת במסמך הרפואי - קיים ספק שמא זו נגרמה לה **מצד הוריה**, לאחר גילוי יחסיה עם ו' (ראו להלן).

זאת ועוד, באשר לשיחה בין המתלוננת לו' בחשבון הפייסבוק, המוצגת לה במהלך עדותה, היא תמחה בתחילה כיצד הושגו ההודעות (עמ' 33, ש' 1) ובהמשך, מכחישה את ההתכתבות האמורה **כשהיא יודעת לומר שלמתלוננת ולנאשם היתה סיסמא זהה** (עמ' 33, ש' 9-11). כשעומתה עם השאלה כיצד היא יודעת זאת, בהתחשב בעובדה שטענה שלא דיברה עם המתלוננת על עדותה, השיבה **"אני יודעת, בדקתי. היא אמרה לי והיה נכון, היה כל דבר שהיא כותבת הוא יודע, יכולים לזייף את זה גם, איך נכנסו לה למסנדר? הם יכולים לזייף גם את זה"** (עמ' 33, ש' 13-14).

האם אף טענה **שתמיד** אמרה לה המתלוננת שהיא מרגישה שבודקים ונכנסים לה לטלפון, במהלך כל ארבע שנות נישואיה לנאשם (עמ' 33, ש' 16-20), טענה אותה לא העלתה המתלוננת עצמה, לא במשטרה ולא בבית המשפט.

ייתכן שגם לעניין האב, ניתן היה להתרשם שהגיע "מוכן" לעדות, הגם שהכחיש ששוחח עם המתלוננת ואמה אודות עדותן שנשמעה באותו דיון הוכחות, לפניו (עמ' 37, ש' 14-17, ש' 18-19, ש' 21). דווקא הנחרצות בה שלל שמדובר במתלוננת בהקלטת השיחה בינה לבין ו' (**נ/8**), למרות שמדובר בקול דומה אותו זיהתה האם כקולה של המתלוננת,

לפחות בחלק מהשיחה, מעלה חשד ש"הוכן" לנקודה זו.

24. לאור האמור לעיל, אני קובע שלא ניתן להשתית ממצאי עובדה על סמך עדויות המתלוננת והוריה, בהיותן רצופות פירכות וסתירות פנימיות וחיצוניות וכאשר קיימת אינדיקציה לכך ששוחחו ביניהם אודות העדויות, ועל כן משקלן נמוך.

פרשת ההגנה

גרסת הנאשם

25. במועד מסירת עדותו של הנאשם כבר הושלם הליך גירושיו מהמתלוננת (עמ' 43, ש' 8). הנאשם הכחיש כי פעל באלימות פיזית או מילולית כלפי המתלוננת במהלך שנות נישואיהם, שלל כי הכה אותה או איים עליה, ואף הכחיש כי הפר את תנאי מעצר הבית בהם היה נתון (ת/5, ת/6; עמ' 43, ש' 11-14, ש' 16; עמ' 44, ש' 6; עמ' 49, ש' 6; ת/2, ש' 10-15, ש' 18-19). לטענתו, שהה בבית הוריו, ולא פגש במתלוננת כלל בשבועיים עובר לאירוע מושא האישום הראשון (עמ' 43, ש' 18, ש' 22; עמ' 44, ש' 8-10; ת/2, ש' 6-7, ש' 21-23; ת/3, ש' 22-26). לתמיכה בטענתו, הפנה לקיומן של מצלמות אבטחה בבית (עמ' 44, ש' 20-23, ש' 25). הנאשם שלל מכל וכל כי החזיק נשק או שאיים באמצעותו על המתלוננת, וכל עסקו עם "נשק" מסתכם באקדחי צעצוע אותם קנה לילדיו ולאחיינים שלו בחג, אז שלח תמונה למתלוננת (עמ' 44, ש' 12-16, ש' 17-19; עמ' 51, ש' 19-23; ת/2, ש' 26-27, ש' 29, ש' 33-34; ת/3, ש' 11, ש' 13-16, ש' 18).

הנאשם מתאר יחסים עכורים עם המתלוננת וטוען שהיא זו שנהגה באיומים כלפיו ובאלימות כלפי הילדים, צעקה עליהם והרביצה להם, אך בחר להישאר עמה מכיוון שקיווה שהיא תשתנה וביקש לשמור על שלום בית (עמ' 48, ש' 16-17, ש' 19-21, ש' 26). לטענתו כל אימת שהעיר לה היא איימה עליו שתתלונן נגדו במשטרה (עמ' 48, ש' 23-24; עמ' 49, ש' 1-2). בנוסף, העיד הנאשם כי בעת ששהה במעצר, גנבה המתלוננת כסף שחסך לטובת הילדים מקצבת ביטוח לאומי אותה קיבל (עמ' 49, ש' 8-13, ש' 19), טענות אותן הכחישה המתלוננת (נ/1, ש' 36, ש' 39, ש' 51, ש' 55-56).

בנוסף, העיד הנאשם שיש לו חשבון פייסבוק, בו הוא מתנהל בעזרת אחיו, אשר קוראים וכותבים עבורו ברשת, הואיל והוא אינו יודע קרוא וכתוב (עמ' 47, ש' 18, ש' 20, ש' 22, ש' 24, ש' 27-29; עמ' 48, ש' 1). מעדותו עולה כי לא ידע שהמתלוננת מתכתבת בחשבון הפייסבוק ובווטסאפ עם ו', אותו אינו מכיר באופן אישי, לא ידע שבני משפחתו גילו זאת לאחר מעקב אחריה בחשבון הפייסבוק, ולמעשה שמע על כך לראשונה מאחיו כשהשתחרר מהמעצר (עמ' 48, ש' 2-7, ש' 8-13, ש' 15).

יש לציין שגם אחיו ואביו העידו שלא סיפרו לנאשם אודות התנהלות המתלוננת, אלא רק לאחר שהשתחרר ממעצר (עמ' 58, ש' 1-3, ש' 17-18; עמ' 61, ש' 2).

26. ייאמר מיד שגם גרסת הנאשם אינה חפה מקשיים ומסתירות.

כך, מחד הנאשם מעיד שהמתלוננת **נתנה לאחיו** את הסיסמה לחשבון הפייסבוק שלה (עמ' 49, ש' 31, ש' 33; עמ' 50, ש' 2-1), אך כשנשאל מדוע תיתן סיסמא לאחיו אם יודעת שהיא בוגדת בנאשם, ענה שהוא היה במעצר ולא ידע מכלום. הגם שמאשר כי לו ולמתלוננת סיסמא זהה לחשבון הפייסבוק ויכול היה להיכנס לחשבונה (עמ' 49, ש' 21, ש' 25), הרי שלטענתו בזמן אמת לא ידע שאחיו עקב אחריה בחשבון (עמ' 49, ש' 27, ש' 29). מאידך, לאחר שעומת עם העובדה שאחיו טוען שהדבר התרחש כחודש עובר למעצרו, הנאשם משנה גרסתו וטוען שהמתלוננת נתנה את הסיסמא **לו עצמו והוא זה שהעביר אותה לאחיו** (עמ' 50, ש' 4-6, ש' 8, ש' 10, ש' 12, ש' 14, ש' 28-30; עמ' 51, ש' 29-27), זאת מכיוון **שחשד** שהיא בוגדת בו, אך לא היה בטוח בכך (עמ' 50, ש' 16).

מדובר בסתירה מהותית. בתחילה ניסה הנאשם להרחיק עצמו ולטעון ששהה במעצר ולא ידע דבר אודות המעקב אחרי המתלוננת, ולבסוף "יצא המרצע מן השק" והתברר שהנאשם חשד במתלוננת כי היא בוגדת בו עוד טרם מעצרו, ופנה לאחיו על מנת שסייע לו לגלות את האמת כיוון שאינו יודע לקרוא ולכתוב (עמ' 50, ש' 18, ש' 20-25; עמ' 51, ש' 8-6, ש' 10, ש' 13-15).

גם מעדותו של אחד עולה שהוא שעקב אחרי המתלוננת לבקשת הנאשם, על מנת לגלות אם מנהלת מערכת יחסים עם גבר אחר. לדבריו, **לאורך תקופה ארוכה** הנאשם שם לב שהמתלוננת מדברת ומתכתבת בטלפון הנייד באופן חריג, והדבר **עורר את חשדו** (עמ' 52, ש' 29-27), והוא בדק את חשבון הפייסבוק שלה, **לבקשת הנאשם**, עוד **טרם מעצרו** (עמ' 52, ש' 29-30; עמ' 53, ש' 1-3; נ/7, סעיף 4; עמ' 53, ש' 3-6).

בנסיבות אלה, אין חולק שרק בעת ששהה במעצר התגלה כי המתלוננת אכן מנהלת מערכת יחסים עם ו' מאחורי גבו, ובני משפחתו סיפרו לו על כך כששוחרר למעצר בית (עמ' 50, ש' 31-32; עמ' 51, ש' 1-5, ש' 12).

27. זאת ועוד, למרות שחוזר ומפנה למצלמות האבטחה בביתו, המעידות לטענתו באופן חד משמעי כי הוא לא הפר את תנאי מעצר הבית ולא הגיע לבית המתלוננת על מנת להכותה (עמ' 44, ש' 20-23, ש' 25), הוא לא הפנה את השוטרים למצלמות האבטחה בבית, לא טען בחקירות כי יש לתפוס את המצלמות, ולחילופין, לא שלח מי מטעמו על מנת לתפוס את המצלמות (עמ' 44, ש' 26; עמ' 45, ש' 16), כל זאת למרות שידע שלמתלוננת מפתחות לבית וגישה ישירה למצלמות (עמ' 45, ש' 22, ש' 29; עמ' 49, ש' 15, ש' 17). יוער כי אף אחיו של הנאשם שידע שיש מצלמות בבית, לא פעל להביאן למשטרה, הואיל ולטענתו לא מבין בזה וידע, לכאורה, שהמשטרה ביצעה חיפוש בבית ולא מצאה את המצלמות (עמ' 59, ש' 6-9).

למרות שהנאשם טוען בבית המשפט כי המתלוננת נהגה לצעוק ולהכות את ילדיהם, וכי ברשותו אף הקלטה שלה כשהיא צועקת ומכה אותם, הוא לא מסר זאת במשטרה, ולא הגיש כל הקלטה כאמור. עם זאת, הנאשם נתן לכך הסבר, הואיל ולטענתו פחד שמא המשטרה תערב את הרווחה וייקחו להם את הילדים, אך במסגרת הדיונים בבית הדין השרעי השמיע את ההקלטות שברשותו (עמ' 48, ש' 26, ש' 28-29, ש' 31; עמ' 49, ש' 4).

28. ייאמר שלא ראיתי לייחס משקל מכריע לסתירות הנובעות מעדותו של הנאשם בבית המשפט, למול גרסתו במשטרה, וזאת נוכח קיומם של מחדלי חקירה מהותיים בתיק זה, כמפורט להלן.

עדי ההגנה

29. אחמד, אחיו של הנאשם, מאשר בעדותו כי הנאשם שהה במעצר בית בבית ההורים לאורך כל התקופה (עמ' 52, ש' 4). מעדותו עולה שהנאשם חשד במתלוננת כי היא מנהלת שיחות עם גבר אחר, מדברת ומתכתבת בטלפון הנייד באופן חריג, ושיתף בכך את בני משפחתו (עמ' 52, ש' 27-29). הנושא עלה בשיחה בין המתלוננת לבין הנאשם, אחמד ואימם, אז אמרה המתלוננת לאחמד שייקח את הסיסמא לחשבון הפייסבוק שלה ויבדוק שאינה מדברת עם אף בחור אחר (עמ' 52, ש' 29-30; עמ' 53, ש' 3-1). במעמד זה בדק אחמד את הפייסבוק שלה ולא היה בו שום דבר מעורר חשד (נ/7, סעיף 4; עמ' 53, ש' 6-3), כשהיא זו שהכניסה את הסיסמא בטלפון שנייד של הנאשם. את התנהלותה הסביר בכך שבאותו הרגע לא היה דבר חשוד בחשבון, ולכן נתנה לו לבדוק, אך היא סברה שבהמשך הטלפון יהיה אצל הנאשם, שאינו יודע קרוא וכתוב (עמ' 55, ש' 7-8, ש' 11-10, ש' 13, ש' 15, ש' 23-27, ש' 29).

30. עם זאת, מרגע שהכניסה את הסיסמא בטלפון של הנאשם, החשבון נשאר פתוח והנאשם ביקש ממנו שימשיך לבדוק באמצעות הטלפון שלו את התנהלות המתלוננת (עמ' 55, ש' 17-18, ש' 20-21, ש' 32-33; עמ' 57, ש' 31). כעבור מספר ימים הפציר בו הנאשם לבדוק בשנית את חשבון הפייסבוק של המתלוננת (עמ' 56, ש' 4-7, ש' 9-10), ואז ראה אחמד שיחה בינה לבין ו' בפייסבוק מסג'ר, ובכלל זה חלופת הודעות קוליות ותמונות (עמ' 56, ש' 2-3), שיחה אותה הגיש בצירוף תצהיר לבית המשפט, וכן ראה כי המתלוננת סימנה "לייק" לתמונה של ו' בחשבון הפייסבוק שלו (נ/7, סעיפים 2-3 וסעיפים 5-6; נ/8; עמ' 53, ש' 6-8; עמ' 56, ש' 11-15). בנוסף, אחמד צילם סרטון של המתלוננת בעת שראה אותה עם ו' בתחנת דלק (נ/8; עמ' 53, ש' 20-26).

בדומה לנאשם, גם אחמד העיד שהכיר את ו' בפנים, בשל היותם מתגוררים באותו מקום, אך לא היה ביניהם כל קשר אישי (עמ' 58, ש' 8-9, ש' 11-12, ש' 14). עוד העיד כי בשלב זה לא גילה לנאשם אודות ההתכתבות והסרטון כיוון שרצה להתייעץ עם אביהם, ובעצה אחת עמו צילם את התכתובת והאב פנה עם הממצאים למשפחתה של המתלוננת (עמ' 53, ש' 8-12, ש' 12-15, ש' 26-29).

במהלך מעקבו בחשבון הפייסבוק שלה ראה אחמד כי המתלוננת קובעת להיפגש עם ו' בשעות הלילה בכביש ליד קלנסואה, עדכן את אביו והאחרון סיפר להוריה של המתלוננת ולקח אותם, ביחד עם איימן, למקום המפגש על מנת שיראו בעצמם את התנהלותה של המתלוננת (עמ' 53, ש' 29-33; עמ' 54, ש' 1-5). אחמד העיד שלא נכח במפגש אלא שמע על כך בדיעבד מאביו ומאיימן, ועדיין בשלב זה לא שיתפו את הנאשם בהתפתחות האירועים (עמ' 54, ש' 7).

בנקודה זו יוער כי הגם שאחמד העיד שצילם את ההתכתבות של השניים להיפגש, הדבר לא מופיע בצילום שהוגש (נ/7; עמ' 57, ש' 15), ואולם מעדותו של ראשד, אביו של הנאשם, עולה כי אף הוא זוכר שראה את התכתובת (עמ' 60, ש' 31, ש' 33) ועל כן ידעו להגיע למקום במועד.

בנסיבות האמורות יש כדי להסביר מדוע הנאשם לא העלה נושא זה בחקירותיו במשטרה ומדוע ההקלטות והסרטונים הוגשו כעבור מספר ימים, כשמונה לנאשם סניגור, וכשלטענת אחמד ידעו שהנאשם נעצר רק למחרת היום וחלף זמן עד שהתבררה עילת המעצר ותוכן התלונה נגדו (עמ' 46, ש' 6; עמ' 58, ש' 20-21, ש' 25, ש' 27, ש' 29-32; עמ' 59, ש' 1-2, ש' 4).

31. מעדותו של מר ראשד חדיג'ה, אביו של הנאשם, עולה כי לאחר שקיבל לידי את ההקלטות וההתכתבויות האמורות בין המתלוננת לו', פנה להוריה והראה להם את הממצאים, וביחד עם בנו אימן לקחו אותם עוד באותו הלילה למקום המפגש של המתלוננת עם ו' (עמ' 59, ש' 26-29, ש' 31-33; עמ' 60, ש' 29, ש' 31). ראשד מתאר כי משראו הוריה של המתלוננת את המתלוננת במקום עם ו', הם "התעלפו", ואימן ירד מהרכב והחל לצלם אותם במצלמה בטלפון הנייד, אולם בשלב זה ו' הגיע עם מקל והחל להכות את אימן, הזעיק עוד כמה מחבריו שהגיעו למקום, וביחד לקחו ושברו את המצלמה (עמ' 60, ש' 1-5, ש' 7-8). לדבריו, ו' סירב בתחילה להחזיר לידם את המצלמה, ולבסוף החזיר אותה כעבור שבוע כשהיא שבורה ותוכנה מחוק. בשל איומיו של ו' על חייהם פחדו ולא הגישו נגדו תלונה במשטרה, גם במחיר של מעצר שווא של הנאשם (עמ' 60, ש' 16-18, ש' 20-23, ש' 25; עמ' 61, ש' 9-10, ש' 31, ש' 33; עמ' 62, ש' 1-2, ש' 10). כשהבינו הורי המתלוננת כי בתם בוגדת בנאשם, הם ניסו לכסות על כך באמצעות סיפור שקרי ובדוי לפיו יכול נפגשה עם ו' ברשותם ובנוכחותם (עמ' 60, ש' 11-12, ש' 14-15; עמ' 61, ש' 6-8, ש' 28). לגופם של אישומים, ראשד שולל מכל וכל כי הנאשם הכה את המתלוננת אי פעם (עמ' 61, ש' 14, ש' 16-17) וכי למעשה מדובר בעלילת שווא נגדו מצד המתלוננת והוריה שרוצים להכניס את הנאשם לכלא כחלק מסיפור הכיסוי הבדוי שנועד להגן על המתלוננת (עמ' 61, ש' 19-20, ש' 22, ש' 24, ש' 26).

32. לא מצאתי לפקפק בעדויותיהם של עדי ההגנה. גרסאותיהם מתיישבות זו עם זו ואופן ההתרחשות המתואר בהן הגיוני וסביר, בוודאי בהשוואה לגרסתם של עדי התביעה. הטענה לפיה המתלוננת הכניסה את הסיסמא בטלפון הנייד של הנאשם ולא חששה להמשיך ולדבר עם ו' בפייסבוק מכיוון שידעה שהנאשם לא יודע קרוא וכתוב, ולא שיערה שהמעקב אחריה ימשיך, אינה מופרכת. בנוסף, גרסאותיהם של עדי ההגנה מתיישבות עם ראיות חיצוניות. כך למשל, טענתו של ראשד כי ו' לקח את המצלמה וסירב להחזירה ולבסוף החזירה כשכל התוכן בה מחוק, מובאים במפורש בדבריו של ו' בשיחתו עם המתלוננת (נ/א8'), ואף בעדותה של אמה בבית המשפט.

קבילות הראיות

33. ב"כ הצדדים טענו לאי-קבילותן של ראיות - ב"כ המאשימה טענה כי השיחות המוקלטות, לכאורה, בין המתלוננת לבין ו', וכן חליפת מסרונים המסנג'ר, אינן קבילות משני טעמים - האחד, בשל העבודה שלא הוכח שמדובר במתלוננת ובו'; והשני - שמדובר בראיות שהושגו תוך פגיעה בפרטיות המתלוננת, בניגוד לחוק הגנת הפרטיות; ההגנה, מן העבר השני, טענה כי ההודעות שניגבו מהנאשם במשטרה אינן קבילות, נוכח העובדה שבהיותו חולה נפש הוא לא נחקר ידי חוקר מיוחד, וכן, נוכח העובדה שהנאשם לא מבין היטב את השפה העברית ועל כן, צריך היה להיעזר במתורגמן ולתעד את החקירות.

קבילותן של השיחות המוקלטות

34. אין חולק שבענייננו לא הוגשו ההקלטות המקוריות של השיחות הנטענות בין המתלוננת לו', כי אם אלו נשלחו לב"כ הנאשם באמצעות תוכנת ווטסאפ (נ/א8'; נ/ב8'). כבר נקבע בפסיקה כי יש להגמיש את המבחנים הנוהגים בהקשר של "כלל הראיה הטובה", הקובע כי לצורך הוכחת תוכנו של מסמך יש להציג את המסמך המקורי, וזאת בשל ההפתחויות הטכנולוגיות המצמצמות את הפער שהיה קיים בעבר בין מסמך מקור להעתקו, וכאשר בתי המשפט עוברים ממבחני קבילות למבחני משקל (ע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל (16.11.16) (להלן - "ענין פלוני").

סבורני, שבענייננו, היה מקום לשקול את פסילת ההקלטה כראיה, מקום בו התביעה היתה מציגה **ראיה קונקרטית** (או אפילו **ראשית ראיה**) המעוררת חשש של ממש כי ההקלטה **מזויפת**, דבר שלא נעשה, כשבנוסף לכך, ברקע עומד מחדלה המהותי של המשטרה לתפוס את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת (ענין פלוני, פסקה 70).

35. בכל הנוגע לקבילות הטכנית, הרי שגם בענין זה נקבע כי יש להגמיש את התנאים, וכי ברירת המחדל כיום היא כי מכשירי ההקלטה הדיגיטליים, לרבות אלו המותקנים בטלפונים ניידים, הינם **תקינים** לצורך הקלטה. עוד יש להניח כי המחזיק בטלפון הנייד, גם אם צעיר בגילו, "**כשיר**" **להקליט** באמצעות המכשיר (ענין פלוני, פסקה 35). עוד נקבע **שאין בזהותו של המקליט ובמידת נגיעתו לענין מושא ההקלטה, כדי לפגום בקבילות ההקלטה כראיה** (ענין פלוני, פסקה 41).

מהפסיקה עולה שעל בית המשפט לעמוד באופן דווקני על קיומם של **שני** תנאים מרכזיים: **האחד**, הוכחת **מהימנותה** של ההקלטה, כמשקפת את אשר נאמר בין הצדדים לשיחה במועד ההקלטה, אז ניתן להידרש גם לשינויים ולמחיקות שאולי נעשו בה, ומידת השפעתם על התוכן הרלוונטי; **השני**, **זיהוי כהלכה של הדוברים** באותה שיחה (ענין פלוני, פסקה 35).

36. בענייננו, הגם שהמתלוננת הכחישה שהיא הדוברת בשיחות המוקלטות, הרי שאמה בסמה, שאין חולק שהיא מזהה היטב את קולה של בתה, **אישרה כי המתלוננת היא הדוברת בשיחה** (עמ' 29, ש' 11, ש' 13, ש' 15; עמ' 30, ש' 1). אין בעובדה שתוך כדי השיחה עצמה טוענת האם שלפרקים איננה מזהה את קולה של המתלוננת כדי לקעקע את המסקנה כי היא מזהה את הדוברת בשיחה כמתלוננת.

37. יצוין שהקלטות השיחה נשלחו למעבדה לזיהוי קול במטה הארצי, לצד דגימת קול של המתלוננת, על מנת לבצע בחינת התאמת קול, אולם מהתשובה עולה כי **לא ניתן לאשר/לשלול שמדובר באותו קול (נ/11)**. בענין זה טען ב"כ הנאשם שהמשטרה התרשלה בכך שהדגימה שנלקחה מהמתלוננת לא נעשתה על פי הנחיות פרקליט המדינה (נ/12) מקום בו המתלוננת לא הוקלטה מדברת למכשיר הטלפון, כמו שהיא נשמעת משוחחת בפייסבוק, אלא שהסתפקו בדגימת קול מחדר החקירות, כשברקע רעשי רקע כבדים, באופן שהכשיל את הבדיקה (עמ' 42, ש' 20-11).

עיון בחקירת המתלוננת הנ"ל מעלה שאכן נשמע בה **רעש חזק** ובכלל זה **דיבורים חזקים ברקע של שוטרים שנכחו בחדר**, כמו גם מקטעים בהם המתלוננת נשמעת כשהיא מדברת **בלחש (נ/10)**, עמ' 2 ש' 21, עמ' 5 ש' 5, עמ' 6 ש' 17).

לענין תוצאות בדיקת מעבדת הקול, שאינן קובעות מסמרות בזיהוי הדוברת כמתלוננת, הרי שכבר נקבע בפסיקה שפירוש הדבר כי אין זה מן הנמנע שהדוברת היא המתלוננת -

"חוות דעת מז"פ, אשר הוגשה לבית משפט קמא, קבעה, כי 'לא ניתן להגיע למסקנה כלשהי' בשאלה אם המערער הוא אחד הדוברים בשיחה המרכזית. לפיכך, בית משפט קמא פירש נכונה את חוות הדעת בהסיקו,

כי היא אינה שוללת אפשרות שהמערער השתתף בשיחה. יתר על כן, כבר נקבע בבית משפט זה, כי 'גם אם זיהוי בהשוואה מעבדתית הינו הזיהוי הוודאי ביותר, אין בכך בלבד כדי להשמיט את הבסיס מתחת למשקלו של זיהוי קול באמצעות 'אוזן האדם'; והלכה פסוקה היא, כי בית המשפט רשאי לקבוע זהותו של קול על ידי האזנה ישירה לסרט ההקלטה" (ע"פ 2135/94 אלפי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 4 (5.9.1995). וראו גם: ע"פ 440/87 חדד נ' מדינת ישראל; פ"ד מג(1) 793 (1989); ע"פ 414/76 אוחנה נ' מדינת ישראל, פ"ד לב (1) 295 (1977))" (ענין פלוני, פסקה 47).

ויודגש - גם המתלוננת עצמה, שמכחישה כי היא הדוברת, מודה כי מדובר בקול דומה מאוד לקולה, ולמעשה ב"חיקוי" לקולה (עמ' 20, ש' 4-6).

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו המשטרה חדלה, אף בהעברת דגימת הקול למעבדת זיהוי קול, בכך שהעבירה דגימה משובשת, למרות שביתר קלות יכולה היתה לשלוח הקלטה ברורה של המתלוננת.

38. זאת ועוד, זיהוי המתלוננת כדוברת בשיחות מצטרף למארג ראיתי נוסף המוכיח קשר בינה לבין ו', ובכלל זה סרטון בו נצפית עמו בתחנת דלק (עמ' 30, ש' 26), התכתובת בחשבון הפייסבוק, העובדה שמדובר בשתי שיחות מוקלטות עמו, והעובדה שהתוכן בהתכתובת ובשיחות דומה (עמ' 20, ש' 21-23). גם תוכן השיחות עצמן עולה בקנה אחד עם ראיות נוספות בתיק. כך, למשל, מתמלול השיחה הראשונה המוקלטת (נ' 8א') עולה כי זו מתרחשת למחרת פגישה לילית ביניהם, שאין חולק שהתרחשה, וכי בעטיו של חשיפת הקשר ביניהם באותה פגישה, ו' לקח את המצלמה, שבר אותה ואף מחק את החומר שנשמר בה, כפי שהעידו המתלוננת, אמה, אביה ואבי הנאשם. וכך מובא באותה שיחה -

"דוברת: רבתי חזק עם אבא. עכשיו אני לא מדברת איתם. אמרתי להם זהו תנתקו את הקשר איתי ואני אנתק איתכם קשר... איך הם ידעו איפה אני ומתי נפגשים ולא נפגשים, חוץ מזה הם אומרים להורים שיש תמונות וסרטונים לא יודעת! בכל מקרה אני לוקחת את הילדים יוצאת מהעיר..."

דובר: אין להם כלום. רק אתמול הוא עקב אחרייך, זה הכל. הוא לא יעז לעשות לך דבר כי אתמול בפגישה איימתי עליהם. אמרתי להם אם תגידו מילה כלשהי על האישה או כל מילה לא נכונה תדעו שיהיה פה טבח ביני לבינכם. לפני כן דיברתי עם אביך הכל בסדר ורגיל אין כלום.

דוברת: בחיים של הילדים שלי רבתי אתמול איתו, גירש אותי מהבית אמר לי תסתלקי מפה לא רוצה לראות אותך כאן, והנאשם ידע על הכל, הוא היה יודע...

דובר: ... אבא שלך בסדר אביך אולי ברגע שהיה עצבני, אבל דיברתי איתו הכל בסדר.

דוברת: מה, ברגע של כעס, רבתי איתו אתמול חזק אומרת לך. לא רוצה לראות אותי. אמא אמרה לו היום רוצה להביא את הבת וילדיה הביתה אמר לה לא רוצה לראות אותה בבית שתישן ברחוב... אתה חושב שיבוא ויגיד לך 'שנתתי מכות לבת שלי' או 'כן אני העלבתי אותה וגירשתי אותה מהבית'? הוא לא יבוא ויגיד לך כך. אני סבלתי מספיק... יש מישהו שיודע הכל והוא מודיע להם על הכל. והמצלמה איפה היא איפה המצלמה שהייתה עם חמי?

דובר: המצלמה איתי לא רוצה לתת לו אותה, הכל איתי.

דוברת: אתה יודע כמה העלבות שמעתי מאתמול עד היום? חוץ מזה היום בבוקר רבתי עם אמי... ואני לבד יכולה להסתדר ולהתגרש מבעלי לא צריכה אותם ולא רוצה טובות מכם אתם במיוחד, רבתי איתה בכנות.

דובר: אתמול איימתי על כולם הוא ואביו ואמרתי להם אם תצא מילה על האישה יהא טבח ביני לבינכם תעשו חשבון. הם התחילו לבכות הם אמרו לא ולא רוצים בעיות... (נ/א8', עמ' 1).

יצוין שדברים אלה תואמים אף את גרסתו של ראשד לפיה במעמד זה ו' איים על חייהם, ועל כן נמנעו מלהתלונן עליו במשטרה, גם במחיר של הותרת הנאשם במעצר, ואף עולים בקנה אחד עם גרסת עדי ההגנה נוכח פליאתה של המתלוננת כיצד ידעו אודות הפגישה ואודות כעסם של הוריה עליה. בהמשך השיחה נשמעת המתלוננת במצוקה גדולה, שמתיישבת עם גרסתם של עדי ההגנה לפיה היא "נתפסה על חם", כאשר לא מדובר בפגישה שהתקיימה ברשות הוריה

"דוברת: אני יוצאת מהעיר, רוצה לקחת את הילדים... אקח אותם מהגן ולוקחת כמה דברים מהבית ואז יוצאת. מקסימום אם העניינים לא מסתדרים איתי אני הורגת אותם ואז הורגת אותי..."

הדובר: תירגעי, תירגעי עזבי שטויות אלה אל תשתגעי ותגידי דברים לא במקומם... תדברי עם הוריק ותחזרי אליהם, עדיף לך, אל תהיי עקשנית.

דוברת: למה אתה לוקח את העניינים בקלות? אתה יודע מה זה אומר שאמא ראתה אותי עומדת איתך? יעני עשו חשבון לכל דבר ואתה מאמין להם לא יגידו מילה? ... מספיק ההתנהגות ההורים איתי... אני הרוסה, אתה הרסת אותי יותר במעשה זה...

דובר: ... מצבי חמור יותר ממך ... לא אתן לאף אחד מהם לעמוד על רגליו ... רק תני לי להבין איפה את רוצה ללכת כשתצאי מהעיר?

דוברת: איפה שהרכב מוביל אותי שיוביל, בטוח שאבא הוריד אותו מהכביש. הוא אמר לאמא שלי אתמול . בטח הוא הוריד אותו" (נ/א8', עמ' 2).

גם מהשיחה המוקלטת הנוספת (נ/א8') עולה שהמתלוננת משתפת את ו' בסכסוך הקשה בינה לבין הוריה בעקבות גילוי הקשר -

"דוברת: אני כלום, לא מזיז לי כלום מתקרבת לאמא ומנסה לשכנע אותה ונשבעת לה ביקר 'כלום לא קרה, לא קרה בינינו כלום' מה היא אומרת לי - 'די שהלכת שמה למקום הזה, זה הטעות הכי גדולה. מה גם שאת הולכת לשמה אף בלילה'. היא לא רוצה להשתכנע. והיא צודקת על מה שראתה, היינו שמה בלילה ועם ו', מה היא תגידי..."

דובר: ... רוצים את המצלמה וכך אמרתי כרגע אין מצלמה ותמסור להם כל מילה שתצא בטעות איך שהוא על האישה על מאן דהוא כל דבר שלא ימצא חן בעיניי... שידעו שתפתח ביני לבינם והם לא ברמה שלנו...

ושיעז משהו לדבר. את תרימי את הראש תמיד ותראי להם שאין כלום בינינו.

דוברת: לא יכולה, לא יכולה להראות להם שלא אכפת לי... הפתרון היחידי זה לתפוס את הרגליים ולצאת, לצאת מהעיר.

דובר: זה לא פתרון ... כך או כך את היית מתגרשת ממנו.

דוברת: וואלק למה אתה לוקח דברים אלה בקלות? אתה מרגיז אותי כאשר אתה מדבר כך. בטח אני הולכת בדרך הגירושין. אני מזמן רוצה להתגרש ממנו. אתה יודע זאת, אבל להתגרש כאשר הם תופסים עלי משהו?...

דובר: מחקתי הכל ווידאתי עוד פעם מאה אחוז שאין לנו דבר ונתתי לו את המצלמה והכל ואמרתי לו שימסור להם כל מילה מיותרת שלא במקומה, מילה לא נכונה כאן או לכאן, יקבלו ויסבלו לאחר מכן, והורייך עכשיו נראה מה נעשה איתם".

קבילות ההתכתבות בחשבון הפייסבוק

39. הפסיקה הכירה בהתכתבות בחשבון פייסבוק כראיה קבילה (ע"פ 8457/15 מדינת ישראל נ' עומר בן גאזי וזוזו (1.11.18); ע"פ 8886/14 פלוני נ' מדינת ישראל (15.03.16)). ב"כ המאשימה הסכימה להגשת התצהיר מטעמו של אחמד (נ/7), אך התנגדה להגשת נספחיו בטענה כי מדובר בהתכתבות מזויפת, שאף הושגה תוך פגיעה בפרטיותה של המתלוננת (עמ' 52, ש' 17-18), ועל כן אינה קבילה.

גם ראיה זו תבחן בהתאם לתנאי הגשת מסמך, כמפורט לעיל. מעדותו של אחמד עולה כי בתחילה צילם את ההתכתבות בין המתלוננת לו' באמצעות הטלפון נייד שלו, אולם כיוון שהאיכות לא היתה טובה, מחק וצילם את ההתכתבות באמצעות "צילום מסך" בטלפון הנייד של הנאשם (עמ' 53, ש' 16-18, ש' 20-21; עמ' 57, ש' 25-29; נ/7, סעיף 7).

אחמד העיד שבמסגרת צילומי המסך, לא צילם את קבצי הקול שהוחלפו בין ו' למתלוננת הואיל ולא שיער שיגיע עם החומר לבית המשפט, וכוונתו היתה רק לתת לאביו שילך עם החומר להוריה של המתלוננת ויראה להם את התנהלותה כאישה נשואה (עמ' 57, ש' 17-19, ש' 21-22). אחמד אף אישר שאין רצף בהתכתבויות, הואיל וצילם רק את הדברים שנראו לו חשובים על מנת שאביו יוכל להציגם להוריה של המתלוננת (עמ' 58, ש' 6). גם מתצהירו עולה כי אין רצף בחלק מההודעות המצולמות, אלא מדובר בקטעים החשובים בהם הם מדברים על הפללת הנאשם (נ/7, סעיף 12).

בכל הנוגע לזהות הדוברים, הרי שמדובר בחשבון הפייסבוק של המתלוננת עצמה, ועל כן היא הדוברת, כשמצדה השני של ההתכתבות קיים פרופיל של ו', המופיע בפייסבוק בשם "ו' רזאווי" בעברית, דבר שאינו יוצא דופן מכיוון שהדבר נתון לבחירתו הבלעדית של פותח החשבון (עמ' 56, ש' 19, ש' 21-22, ש' 24-25; עמ' 57, ש' 3), ואף הוכח בבית המשפט (עמ' 57, ש' 3), כשמרגע תחילת ההתכתבות נשאר רק השם הפרטי ולא השם המלא (עמ' 57, ש' 5). אחמד העיד שאין תאריכים ושעות, מכיוון שבפורמט זה בפייסבוק הדבר לא מתועד, אך ציין שהשיחה התרחשה כשבועיים עובר למעצרו של הנאשם, ובנסיבות אלה הוא התרכז בעיקר בתוכן השיחה, ולא בתיעוד התאריך (עמ' 56, ש' 28-32; עמ' 57, ש' 1, ש' 7-8).

40. לא נעלם מעיני שחשבון הפייסבוק של המתלוננת היה נתון למעורבותו של אחמד, אשר שימש "עיניים" לנאשם, שאינו יודע לקרוא ולכתוב, ועקב אחרי החשבון במהלך מספר שבועות. יחד עם זאת, השתכנעתי שמדובר בהתכתבות אותנטית בין המתלוננת לבין ו', וכי אין מדובר בפגיעה בפרטיותה. זאת מן הטעמים הבאים:

ראשית, כבר נקבע בפסיקה כי אחריותו של בעל חשבון פייסבוק לתוכן הדברים שפורסמו בדף שלו היא כאחריותו של בעל בית לתוכן כרזה התלויה עליו. הוא מחויב לבדוק שלא התפרסם תוכן אסור, ולהגיב מיד כשמתפרסם תוכן כזה - למחוק אותו, להתלונן או לפחות להביע הסתייגות ברורה מן התוכן. אחרת, ייחשב כמי שמסכים למה שפורסם (ע"מ 1222/16 **התביעה הצבאית נ' נעמאן צאלח ג'מעה חאמד** (18.2.16)). בהשאלה לעניינו, אין זה סביר שהמתלוננת נכנסה לחשבון הפייסבוק שלה וראתה שקיימת שיחה בשמה, כביכול, עם ו' ולא נקטה בשום צעד.

שנית, משמסרה המתלוננת את הסיסמא לחשבון הפייסבוק שלה לבני משפחת הנאשם, ואף הכניסה אותה בעצמה למכשיר הטלפון של הנאשם, שוב אין היא יכולה לטעון לפגיעה בפרטיותה. יתרה מכך, הסיסמא ניתנה מיוזמתה לבני משפחת הנאשם **על מנת שיבדקו אם היא בוגדת בנאשם, כלומר השימוש בסיסמא נעשה למטרה בגינה נמסרה מלכתחילה.**

בנסיבות המיוחדות המפורטות לעיל, אין המקרה שלפניי נכנס בגדרו של סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, המגדיר פגיעה בפרטיותו של אדם כזו הנעשית "ללא הסכמתו", ואף לא בגדרו של חוק האזנת סתר, תשל"ט-1979, המגדיר בסעיף 1 "האזנה ללא הסכמה של אף אחד מבעלי השיחה".

במעשיה הסכימה המתלוננת, במפורש, כי חשבון הפייסבוק שלה ייבדק, ודאי בכל הנוגע ליחסיה עם גברים שאינם הנאשם, ויש בכך כדי להכשיר כראיה קבילה הן את הודעותיה הכתובות והן את הודעותיה הקוליות במסגרת זו.

שלישית, גם כאן בחינת תוכן ההתכתבות מעלה כי הוא עולה בקנה אחד אף עם שיחותיהם המוקלטות של המתלוננת ו', כמו גם עם העדויות שנשמעו בבית המשפט ועם פרטים אישיים הנוגעים לחייה של המתלוננת, דוגמת הרכב שקנה לה אביה, באופן שמחזק את הטענה שמדובר בשיחות אותנטיות.

כך מכנה המתלוננת את ו' "**אהובי**" (עמ' 1, ש' 1) והוא מכנה אותה "**חיים שלי**" (עמ' 2, ש' 1), היא מעדכנת שרבה עם הוריה בשל כך, וכי **במזימה אחת עם הוריה ו' מתכננת להעליל על הנאשם עלילת דם על מנת שיעצר ויכלא והיא תהיה חופשיה להמשיך בחייה -**

"המתלוננת: מקווה כל לילה מכל הלב שהוא יעצר

ו': אהה בעזרת השם (אינשאללה).

המתלוננת: אני אירגע ואראה את החיים שלי בששת החודשים שהוא במעצר

ו': אהה.

המתלוננת: וואלה לא צוחקת.

ו': אינשאללה" (נ/7, עמ' 2, ש' 7-2).

"ו': אה אם כך אז הם יעצרו אותו ואת תתפטרי ממנו אהה

המתלוננת: מקווה" (נ/7, עמ' 3, ש' 5-6).

"ו': כשהוא יעצר את תיהני

המתלוננת: אני אקפוץ מאושר, אנשום קצת, אם לא אענה לך תדע שהוא נכנס לחדר" (נ/7, עמ' 4, ש' 6-8).

"המתלוננת: חייבת להתפטר ממנו בקרוב כמה שיותר מהר" (נ/7, עמ' 6, ש' 9).

"המתלוננת: רבתי חזק עם אמא הכל באשמתך... אמא צורחת עליי ונותנת לי מכות ואומרת לי את מבסוטה ואת עומדת עם ו' בלילה עשית לנו בושות מה יש לך שמה לעמוד איתו...

ו': נראה לי שאני הולך לזיין אותם.

המתלוננת: אבי הגיע והוא התחיל לצרוח עליי ואמר את רוצה להתגרש בואי איתי למשטרה ותגידי שהנאשם נתן לך מכות.

ו': בסדר כך יותר טוב שיעצרו אותו כוס אחותו.

המתלוננת: אני רוצה ללכת למשטרה עם אבא רוצה לעשות דבר רק בשביל לעצור אותו אמא אומרת לי תגידי שהוא מרביץ לך ויש לו נשק והרים עליי נשק. אבל אני מפחדת ללכת למשטרה ויעלו על זה שאני משקרת אז מה יקרה לי.

ו': ונהפוך הוא אסור לך לפחד כאשר ישמעו שיש נשק הוא יעצר ותגידי שהוא הרביץ לך ושהוא גנב ממל כסף וזהב והרבה דברים תגידי שראית איתו נשק בשביל שיעצרו אותו, כוס אחותו שיעצר

המתלוננת: אעשה הכל שאביא למעצר כולם ולשרוף אותם והכי חשוב אביהם, רוצה שהנאשם יעצר ואשרוף אותם.

ו': טוב כוס האחות שלהם אינשאללה כולם יעצרו" (נ/7, עמ' 9, ש' 7-10; עמ' 10; עמ' 11, ש' 1-3).

רביעית, בנסיבות אלה בהן המשטרה חדלה לערוך בדיקה של נתוני התקשורת האמורים דרך הטלפון הנייד של המתלוננת או באמצעות מחשב, כל זאת חרף טענות בענין זה מטעם ב"כ הנאשם כבר בשלב מעצר הימים (עמ' 10, ש' 22-32), הרי שיש להנות את הנאשם ממחדל זה.

41. אכן קיים טעם לפגם בכך שההתכתבות לא הובאה במלואה, באופן שיש בו כדי להפחית במידה מסוימת ממשקלה של הראיה, אולם יש לזכור שהנאשם אינו צריך להוכיח טענותיו מעבר לספק סביר, ועל כן, די בחלקים שהובאו כדי לתמוך בגירסת הנאשם לפיה מדובר בעלילת דם נגדו, ולכל הפחות להקים ספק סביר באשמתו.

קבילות הודעות הנאשם

היעדר תיעוד קולי או חזותי של חקירות הנאשם

42. מעדותו של החוקר רס"ב רוני יהואש עולה שלמרות שהנאשם התריע כי הוא סובל מבעיות פסיכיאטריות, ואף הגיש תעודות רפואיות התומכות בכך, בד בבד עם ציון העובדה שהוא דובר ערבית כשפת אם, ואינו יודע לקרוא ולכתוב, לא בוצע כל תיעוד חזותי של חקירותיו (עמ' 6, ש' 2, ש' 4, ש' 6, ש' 28; נ/6). לטענתו של יהואש לא זיהה בעיה נפשית אצל הנאשם, וכיוון שהאחרון שיתף פעולה וענה לשאלות באופן ענייני, לא חש צורך לתעד באופן חזותי את החקירות (עמ' 6, ש' 7-9; נ/9, עמ' 3 ש' 26).

גם בכל הנוגע לחקירה בשפה העברית מסר הנאשם כבר במשטרה כי יש דברים שמבין ויש דברים שלא מבין (עמ' 43, ש' 28), באומרו "הייתי מדבר ככה וככה, אני לא כל כך מבין טוב עברית", ואינו יודע קרוא וכתוב (עמ' 47, ש' 16-8).

חרף טענתו לפיה החל את החקירה בתיק ביום 29.4.19 וקרא את החומר הקודם הקיים בחקירות הנאשם, התעלם החוקר התעלמות גמורה מהעובדה שבחקירתו מיום 25.4.19 אמר הנאשם שהוא מבין עברית "חצי-חצי" ומעדיף שהחקירה תתנהל בשפה הערבית (עמ' 6, ש' 16; עמ' 7, ש' 1-7), כמו גם מהעובדה שהנאשם ציין שהוא מטופל פסיכיאטרית (עמ' 7, ש' 9-8).

משעומת יהואש עם דברים אלה טען כי נוהגים לחקור חשודים המטופלים פסיכיאטרית באופן רגיל, ואין סיבה לנקיטת אמצעים מיוחדים (עמ' 7, ש' 10-13). יהואש אף לא ידע אם קיימים מסמכים המעידים על מצבו הנפשי של הנאשם בתיק (עמ' 7, ש' 14-15).

בנקודה זו יוער כי ממסמך רפואי שהגיש הנאשם לעניין מצבו הנפשי עולה כי הוא מטופל ע"י ד"ר מוחמד קשקוש במרפאה לבריאות הנפש בטירה, נמצא במעקב פסיכיאטרי במקום מידי חודש (נ/6, עמ' 2), כשמתעודה רפואית מיום 31.12.18, כארבעה חודשים עובר לחקירתו במשטרה בתיק דנן, עולה כי נמצא כשהוא מבולבל מחייך וצוחק לסירוגין ללא סיבה, באי שקט פסיכומטורי, והגם ששיתף פעולה בבדיקה, הרי שתיאר מצב רוח "לא טוב", אובחן כבעל התנהגות ללא שיפוט, ונקבע כי מצבו הנפשי והתפקודי ללא שיפור וכי אינו מסוגל לעבוד (נ/6, עמ' 1).

43. בהתאם לסעיף 2 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002 (להלן: "חוק חקירת חשודים") חקירת חשוד תתנהל בשפתו או בשפה שהחשוד מבין ודובר אותה. הנאשם שלפניי אינו דובר עברית באופן המאפשר חקירתו ללא סיוע של מתורגמן, ואף בבית המשפט העיד בסיוע מתורגמנית לשפה הערבית (עמ' 43, ש' 5). בנוסף, בהתאם לסעיף 8(3) לחוק חקירת חשודים אם היה לשוטר יסוד להניח שהחשוד אינו יודע קרוא וכתוב או שהוא אדם עם מוגבלות, המקשה עליו לאשר את נכונות תיעוד החקירה בכתב, תתועד החקירה בתיעוד חזותי או בתיעוד קולי. סעיף 8(4) לחוק חקירת חשודים מגדיר "מוגבלות" - לקות פיסית, נפשית או שכלית, לרבות קוגניטיבית, קבועה או זמנית". דומה כי החוקר יהואש עשה דין לעצמו בעת חקירת הנאשם, וכתוצאה מכך לא ניתן לערוך ביקורת שיפוטית ראויה אודות אופן חקירת הנאשם בתיק.

אובדן חלק מחקירות הנאשם

44. בכך לא סגי: חרף העובדה כי ביומן החקירות מתועדות **שש** (!) חקירות של הנאשם, הרי שהלכה למעשה בחומר החקירה מצויות בידי התביעה כיום **שלוש** (!) חקירות בלבד, ורק אלה הועברו להגנה, כל זאת ללא כל הסבר להיעדר יתר החקירות (**נ/5**; עמ' 6, ש' 19-23, ש' 24-26).

טענתו של יהואש לפיה "יכול להיות שטעה ברישום" (עמ' 6, ש' 28) או "התבלבל" (עמ' 6, ש' 30), מוטב שלא היתה נטענת כלל, שכן "טעות" או "בלבול" מעצם טיבם הם חד פעמיים, אקראיים, ולא נסובים סביב שלוש חקירות שלמות של נאשם בתיק, כאשר גם החוקר מודה לבסוף כי "אינו יודע" כיצד זה קרה (עמ' 6, ש' 32).

בפסיקה נקבע שלא כל חסר ראיתי, שמקורו בחקירת המשטרה, ייזקף לחובת התביעה בעת שיישקל מכלול ראיותיה. יחד עם זאת אותו חסר יכול לסייע לנאשם בבוא בית המשפט לשקול האם טענותיו מקימות ספק סביר, כאשר בכל מקרה נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובעוצמת הפגיעה שנגרמה להגנת הנאשם בעטיו של אותו מחדל (ע"פ 5386/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל** (18.5.06)).

45. בענייננו, לא מצאתי לקבוע, באופן גורף, כי הודעותיו של הנאשם במשטרה אינן קבילות כראיה, אך אני סבור שלאור אובדן החקירות האחרות של הנאשם, לצד היעדר תיעוד חזותי של החקירות הקיימות, והעובדה שניגבו ללא סיוע של מתורגמן לשפה הערבית, ניתן להן **משקל נמוך**.

מחדלי חקירה

46. מעבר למחדלי החקירה שנפלו בחקירות הנאשם, כמפורט לעיל, חלק מרכזי בזיכוי של הנאשם, נוגע למחדלי החקירה המהותיים בתיק, אשר מצאתי שהיה בהם כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם ובזכותו להליך הוגן.

מחדל תפיסת הראיות

47. המשטרה חדלה בתיק זה בכל הנוגע לתפיסת ראיות מהותיות, היורדות לשורש הסוגיות השנויות במחלוקת. מחדל מהותי כזה נוגע לתפיסת הטלפון הנייד שברשות המתלוננת. חרף העובדה שהמתלוננת זומנה לחקירה תחת אזהרה (**נ/2**), בגין עבירה של מסירת הודעה כוזבת, זאת לאחר שנחשפו שיחות כתובות המעידות, לכאורה, על קשירת קשר בינה לבין ו' במטרה להפליל את הנאשם (עמ' 7, ש' 25-28, ש' 31-33; עמ' 8, ש' 1-8), **עבירה שבוצעה רובה ככולה באמצעות הטלפון הנייד**, הרי שהטלפון הנייד שברשותה לא נתפס על ידי המשטרה. החוקר יהואש ניסה להתחמק מעל דוכן העדים מלהודות במחדל זה, בטענה כי לא תמיד תופסת המשטרה את מכשיר הטלפון, אך תשובותיו הותירו טעם מר (עמ' 7, ש' 18, ש' 20-24). המחדל מתחדד נוכח העובדה כי המתלוננת עצמה מסרה ששוחחה עם ו' באמצעות הפייסבוק והוואטסאפ, אפליקציות ששתיהן נמצאות בטלפון הנייד (**נ/2**, עמ' 2, ש' 23, ש' 27; עמ' 8, ש' 17), והדבר ידוע לחוקר יהואש היטב (עמ' 8, ש' 32).

בצר לו הסביר החוקר יהואש כי הטלפון הנייד שברשות המתלוננת לא נתפס הואיל ולטענתה צריכה להיות בקשר עם ילדיה כל הזמן ואינה יכולה להסתדר בלעדיו (**נ/3**; עמ' 9, ש' 3, ש' 9-10), ולחילופין שעל מנת לחבר את המכשיר למחשב ולהוריד נתונים יש צורך בצו של בית משפט (עמ' 9, ש' 4-5).

החוקר יהואש טען שמסירה המתלוננת למסור את מכשיר הטלפון שברשותה, **חרף האזהרה כי סירוב זה ישמש לחובתה**, ולאחר שיחה עם יועמ"ש התחנה, עמדה המתלוננת בסירובה, ושוב לא עלה בידו לעשות דבר ומכשיר הטלפון לא נתפס, למרות שלפי החשד **בוצעה בו עבירה שהביאה לפתיחת התיק נגד הנאשם** (עמ' 9, ש' 1, ש' 10-7).

[במאמר מוסגר יצוין שהמתלוננת סותרת עצמה בבית משפט כשטוענת כי מכשיר הטלפון הנייד שלה בכלל היה **מקולקל** אותה עת (עמ' 19, ש' 7)].

למרות שהחוקר יהואש מאשר בבית המשפט כי בחקירתה אישרה המתלוננת תחילה שהכתבה עם ו' בפייסבוק, וחזרה בה מיד לאחר שראתה את התכתובת, וטענה כי שוחחו רק בווטסאפ (עמ' 8, ש' 12-15, ש' 17; **נ/2**, עמ' 3 ש' 22-27), הרי שגם בשלב זה לא התעורר כל חשד אצל יהואש כי המתלוננת משקרת. החוקר יהואש לא חש צורך לתפוס את הטלפון שברשותה, לבדוק בו תוכנות אשר שומרות שיחות כתובות וקוליות, או לחילופין לבדוק את חשבון הפייסבוק שלה מהמחשב באמצעות סיסמתה, אף מבלי לתפוס את הטלפון הנייד שברשותה, כשלטענתו **"אני לא כל כך מבין בזה"** (עמ' 8, ש' 21-29). הוא הסתפק בגרסתה לפיה אולי הנאשם הוא שכתב את ההודעות בשמה (עמ' 8, ש' 19-20; **נ/2**, ש' 29) - הא ותו לא.

48. בחינת חליפת ההודעות בין המתלוננת לו' בפייסבוק (**נ/7**; עמ' 11, ש' 16, ש' 18) מעלה כאמור כי המתלוננת מדברת על נקמה בנאשם ובני משפחתו, וכי השניים מתכננים להעליל על הנאשם עלילת דם לפיה כביכול הכה את המתלוננת וכך יעצר ויכלא, על מנת שהמתלוננת תהיה "חופשיה" והשניים יוכלו לקיים מערכת זוגית. החוקר יהואש שעומת עם התוכן האמור, ניסה לטעון שהוא "לא זוכר" את ההודעות בהן מגוללת המתלוננת כי רבה עם הוריה והם שהכו אותה, כי אביה הורה לה להעליל עלילת שווא על הנאשם על מנת שתוכל להתגרש ממנו, כי היא ו' תכננו לגרום למעצרו של הנאשם, וכי המתלוננת מפחדת שיגלו כי העידה עדות שקר, וטען שלא כל ההודעות הגיעו לידו (עמ' 11, ש' 19-22, ש' 23-24, ש' 25-29; עמ' 12, ש' 1-4), טענה **שהופרכה** מכל וכל נוכח הצהרת ב"כ המאשימה לפיה **כל** חבילת ההודעות במסגרת שהועברה אליה על ידי הסנגור, הועברה בשלמותה לידי המשטרה (**נ/7**; עמ' 12, ש' 7). בחצי פה נאלץ יהואש להודות כי בנסיבות אלה אכן היה עליו לתפוס את הטלפון הנייד של המתלוננת (עמ' 12, ש' 4-1).

49. במחדליה מנעה המשטרה תפיסת ראיות מהותיות נוספות בתיק, קריטיות להגנת הנאשם.

כך, למרות שהחוקר יהואש מאשר שהמתלוננת הגישה תלונה כבר ביום 28.4.19 נגד הנאשם על כי תקף אותה אגב הפרת תנאי מעצר הבית בהגיעו לביתם, וכי בבית קיימות מצלמות אבטחה ונמצא נשק (**נ/1**, ש' 41-44), ואף מסרה תיאור מדויק של כתובת המגורים ושל מיקום הנשק (**נ/1**, ש' 43-44, ש' 46-48; עמ' 12, ש' 17-20), הרי שמתקן החקירה עולה כי רק ביום 8.5.19 נכתב מזכר המתעד כי שבוע קודם לכן, ביום 30.4.19, (וגם זאת רק לאחר שיחה עם התובע בתיק), "טרח" רס"ר משה זיו סימן טוב לברר אם ישנן מצלמות בבית הנאשם, כשבשלב זה, כמובן, כבר לא היו בבית (**נ/4**; עמ' 12, ש' 22), כמו גם נשק (עמ' 12, ש' 32-33).

אין חולק שמדובר באחת הראיות החשובות בתיק בו מיוחס לנאשם הפרת תנאי מעצר בית, הגעה לבית המתלוננת ותקיפתה, כמו גם איום עליה בנשק (עמ' 12, ש' 24, ש' 27), כשאף למחדל זה אין בפיו של החוקר יהואש תשובה (עמ' 12, ש' 28-31).

לטענתו של יהואש משהחיפוש בבית הנאשם לא העלה קיומם של נשק או מצלמות, נזנח הדבר. השאלה כיצד לא עומתה המתלוננת עם הסתירה שבין גרסתה לבין היעדר ממצאים בבית נענתה על ידו בכך שלא היה טעם לחקור אותה על כך, שכן "מה היא תגיד?" (עמ' 13, ש' 4-8, ש' 10).

50. ראיות נוספות שלא נאספו נוגעות למסמכים מטעם המרכז לאלימות במשפחה. מעדותו של החוקר יהואש עולה כי המתלוננת מסרה במשטרה שבעטיין של הבעיות בינה לבין הנאשם היא מטופלת בלשכת הרווחה ומפנייתו של יהואש למרכז לשלום המשפחה עלה כי דיווחה שחוותה אלימות פיזית מצד הנאשם מזה **כשבועיים** בלבד (עמ' 13, ש' 25-29, ש' 31), זאת בניגוד גמור לגרסתה במשטרה לפיה חוותה אלימות מצד הנאשם לאורך **כל ארבעת שנות נישואיהם** (עמ' 13, ש' 32-33; עמ' 14, ש' 1), כשלטענתה **"... אני נשואה ארבע שנים בכל השנים האלה בעלי היה מרביץ לי, מושך בשערות ונותן לי מכות עם הידיים שלו בידיים שלי..."** (נ' 1, ש' 25-27) ומתארת אירוע אלימות בהריון הראשון והשני, **כשנתיים** קודם לכן (נ' 1, ש' 13-18), כמתואר בכתב האישום.

לא זו בלבד שלא נעשה ניסיון לאתר מסמכים אודות דיווחי אלימות מצד המתלוננת לאורך השנים ברווחה, אלא שעובדת היעדרם היא סוגיה מהותית אותה יש לעמת את המתלוננת עמה, לאור הסתירה בעדותה. בנסיבות אלה אישר החוקר יהואש כי **לא מן הנמנע כי המתלוננת הגישה תלונה במשטרה ורק אז פנתה למרכז לאלימות במשפחה, על מנת "לעבות" את גרסתה ולשוות לה נופך רציני**, הואיל ומהמסמך לא ברור מתי פנתה למרכז לראשונה, כמה זמן מטופלת שם ומה עלה בגורל דיווחים קודמים ככל שישנם (עמ' 14, ש' 6, ש' 8, ש' 10-15).

מחדל זימון עדים רלוונטיים לחקירה

51. למרות שו' הוא דמות מרכזית ודומיננטית בתיק, סברה המשטרה שאין מקום לזמנו על מנת לגבות ממנו עדות (עמ' 9, ש' 12-14). מעדותו של החוקר יהואש עולה כי הסיבה לכך טמונה **בקושי לאתרו**, הואיל והמתלוננת טענה שאינה יודעת למסור פרטים אודותיו, ובכלל זה - מספר הטלפון שלו (חרף טענותיה שהתכתבה איתו בווטסאפ), היא אינה יודעת היכן הוא גר ואינה זוכרת את שמות הוריו (חרף העובדה שהיתה מאורסת לו) (עמ' 9, ש' 16-17).

מעבר לנזק הגדול שספגה הגנת הנאשם בשל כך, הרי שטעמיו של החוקר יהואש לאו טעמים הם - מדובר בעד שהיה ניתן לאתרו **על נקלה** ולהביאו לעדות, מקום בו המתלוננת מעידה כי ו' נהג להתקשר אליה לעיתים תכופות, היא התכתבה עמו בטלפון הנייד במסרונים, ולמעשה **כל בני משפחתה ובני משפחתו של הנאשם מכירים אותו ואת בני משפחתו**.

יתרה מכך, המתלוננת לא אמרה אמת במשטרה בענין זה, נוכח העובדה שמדובר במי שהיה ארוסה, טרם נישואיה לנאשם, כפי שהיה ידוע לחוקר יהואש בעת החקירה (נ' 2, ש' 5; עמ' 9, ש' 18-19), **ופרטים אלו היו ידועים לה היטב, ולראיה, בבית המשפט המתלוננת "זוכרת" היטב את שם משפחתו של ו', היכן הוא מתגורר, ומי הם הוריו**. די בתשובתו של יהואש בבית המשפט, לשאלה מדוע לא זומן ו' לחקירה, לפיה **"לא יודע להגיד למה"** (עמ' 9, ש' 20-21) ובהמשך להודות בכך שבדיעבד **"יכול להיות שכן הייתי מביא את ו' לחקירה"** (עמ' 9, ש' 22-26) כדי להמחיש את אופן ההתנהלות הרשלני בתיק.

באופן תמוה עוד יותר, חרף אי אמירת אמת על ידי המתלוננת, חרף קיומן של ראיות למניע מובהק מצדה להעליל על הנאשם, לצד סירובה למסור את פרטיו של ו' ואת מכשיר הטלפון הנייד לידי המשטרה, **לא סבר החוקר יהואש כי**

קיים חשש ממשי לתלונת סרק (עמ' 9, ש' 31-32).

52. הלכה היא כי בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, אין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי. לבחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה שני שלבים: בשלב ראשון, יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה; ובשלב השני, וככל שהתשובה חיובית, תבחן השאלה האם בשל מחדלי החקירה נפגעה יכולת הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות עד כדי חשש ממשי כי הגנתו וזכותו להליך הוגן קופחו (ע"פ 5633/12 **און ניימן נ' מדינת ישראל** (10.7.13), פסקה 48).

53. בעניינו מדובר במחדלי חקירה חמורים, הזועקים לשמייים, ובכלל זה - הימנעות מתפיסת מצלמות האבטחה בבית המתלוננת; הימנעות מתפיסת מכשיר הטלפון הנייד שלה; הימנעות מחקירת ליד וקבלת גירסתו למפגש בינו לבין המתלוננת בכביש בדרך לנתניה, למפגש בינו לבין המתלוננת בתחנת הדלק, להקלטות מהמסג'ר ולתכתובות בפייסבוק; התנהלות רשלנית באשר לזיהוי הקול של המתלוננת; היעדר תיעוד של חקירות הנאשם ואובדן חלק מהן; והיעדר חקירת תקשורת ראויה באשר לראיות אותן סיפקה ההגנה - כל אלה פגעו באופן ממשי באפשרות בחינת הסתברותו של תרחיש חלופי סביר, עליו הצביעו הנאשם ועדי ההגנה מטעמו (ע"פ 2697/14 **ניסים דוד דוד חדאד נ' מדינת ישראל** (6.9.16)).

54. לאור האמור לעיל, אין מנוס מלקבוע כי חקירת התיק דנן נעשתה באופן רשלני, תוך העדפה ברורה של גרסת המתלוננת על פני זו של הנאשם, כשבראיות שהונחו לפתחה של המשטרה לא היה כדי לשנות ממגמה זו. אף חקירתה "באזהרה" של המתלוננת, נוכח הראיות שהתגלו בעניינה (עמ' 13, ש' 11-20), נעשתה באופן לאקוני ורשלני שלא תרמה לבירור האמת. למעשה, המתלוננת באותה חקירה כמעט ולא עומתה עם סתירות מהותיות בגרסתה, המשטרה חדלה מהשגת ראיות מרכזיות בתיק, והביאה במחדליה לקיפוח בהגנתו של הנאשם ובזכותו להליך הוגן.

סוף דבר

55. לא אוכל לקבוע שגירסת המתלוננת והוריה עדיפה על גירסת הנאשם, אביו ואחיו. הוצגו על ידי ההגנה ראיות שיש בהן, לכל הפחות, כדי להטיל ספק סביר בגירסת עדי התביעה - ראיות שניתנה למשטרה הזדמנות לאשש או להפריך - אך היא חדלה מלעשות כן. כמו כן, נמנעה המשטרה מלתפוס ראיות מהותיות ומלחקור עד מהותי ומרכזי.

לאור האמור, אני מורה על זיכוי של הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

נוכח העדרותי מבית המשפט היום בשל מחלה, תוקרא הכרעת הדין ותימסר לצדדים על ידי כב' הש' עמית פרייז, סגן הנשיאה.

ניתנה היום, י"א שבט תשפ"א, 24 ינואר 2021, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד חן שפירא, הנאשם ובא-כוחו.